Impresiile unui Toma-Didymus la Abadiânia, în Brazilia

Jurnal de călătorie

Iunie 2016

Impresiile unui Toma-Didymus la Abadiânia, în Brazilia
Jurnal de călătorie

Prefață

Pentru început vreau să subliniez faptul că nu mi-am propus să fac o ”reclamă” acestui loc, ci doar să prezint impresiile unui Toma-Didymus așa cum le-a perceput el, vizitând un loc plin de mister și magie.

Abadiânia este un orășel brazilian, situat în provincia Goias, la 130 km de capitala Brasil.

Orașul e situat într-un peisaj mirific, liniștit cu oameni binevoitori și plini de pitoresc.

Auzisem despre acest loc și despre minunile care se petrec acolo, încă din 2014 când soția mea a fost diagnosticată cu cancer pulmonar. Am încercat tot ce ne-a stat în putință ca să se vindece. Așa am auzit de John of God din Brazilia.

Dacă soția a acceptat absolut orice tratament alternativ (nimic alopat), de o plecare în Brazilia nici nu a vrut să audă, cu toate insistențele mele.

Acesta a fost primul meu contact cu ”miracolul din Abadiânia”. Au trecut 2 ani de atunci, între timp soția m-a părăsit, întorcându-se ”acasă”, lăsându-mă cu durerea că nu am putut să o conving să încercăm și această oportunitate.

Și pentru că Universul a înțeles că eu în calitatea mea de veritabil ” Toma-Didymus” am nevoie de ”confirmări”, mi-a oferit privilegiul de a simți pe propria mea piele aceste miracole. Astfel s-a înfiripat în gândul meu dorința de a vizita acele locuri.

Și iată-mă pregătindu-mi bagajul.

Multă lume m-a întrebat cum de îmi permit o asemenea expediție, astfel că din capul locului mă simt nevoit să le răspund tuturor, cu un citat din Biblie: ”Cere și ți se va da”, așa încât am cerut și ”mi s-a dat” o vizită la Abadiânia.

În facultate am avut un foarte bun prieten. Nu eram la aceeași facultate, dar în același an de studii. El era la o facultate cu profil mecanic, eu la facultatea de electronică. Cred că eram în anul 2 de facultate și a trebuit să fac practica de an, curios, la o firmă cu profil mecanic. Acolo l-am întâlnit pe ”binefăcătorul” meu care mă lăsa să copiez referatele scrise de el, și așa am rămas prieteni, chiar foarte buni prieteni.
Viața ne-a despărțit la un moment dat și am pierdut legătura cu el.

După 48 de ani, el m-a găsit pe net și așa am aflat că se mutase de mulți ani în Canada, iar eu luasem drumul Danemarcei (asta nu o aflasem după 48 de ani, căci chiar participasem la această nouă, pentru mine, descoperire a Danemarcei).

Am început să corespondăm și din vorbă în vorbă am ajuns la discuții pe teme spirituale.
El vizitase de mai multe ori pe John of God, din Brazilia. Cu toate că sunt de acord că pot exista asemenea manifestări miraculoase, aveam totuși o mică umbră de îndoială? Să fie oare datorată deformației mele de inginer?

Și așa cum Isus l-a chemat pe Apostolul Toma să pună degetul pe rănile sale ca să se convingă, tot așa și Universul m-a trimis în Brazilia, ca sa îl cunosc personal pe John.

Așa că, într-o bună zi, prietenul meu, mă întreabă daca nu aș vrea să îl însoțesc în Brazilia, căci avea planificat să meargă la John. … și așa iată-mă pregătit de expediție.

Aici intervine partea interesantă, nu numai că mă invită să merg cu el, dar îmi propune să îmi plătească el biletul de avion. Puteam să refuz o astfel de invitație? Desigur că puteam, dar nu am făcut-o.

Deci turist spre Abadiânia, orășel situat pe un vârtej imens de energie creat de un pat imens de cristal de cuarț aflat în subsolul localității, unul dintre cele mai mari din lume.

Deci, hai la drum …

03 iunie 2016

A sosit și ziua mult asteptată, ziua plecării.
În drum spre aeroport am lăsat câinii la o pensiune și m-am prezentat la Gate-ul de plecare a aeroportului din Aalborg.

Aici trebuie să fac o mică, dar foarte importantă, remarcă: cei doi câini pe care îi am în dotare, nu sunt ai mei, sunt ai fiicei mele care de 12 ani ia lăsat la mine doar temporar.

Traseul e cam întortocheat: Aalborg – Copenhaga – Lisabona – Brasil și lung (27 de ore), deoarece a trebuit să aștept 8 ore în aeroport la Copenhaga.

04 iunie 2016

Aeroportul Lisabona e un aeroport mic și destul de încurcat din punctul de vedere al fluxului de pasageri.

În sfârșit iată-mă în avionul spre Brasil.
Lume multă, de diferite condiții și mânați de diferite interese. Numai eu eram din categoria ”Toma în misiune”, cel puțin așa îmi face plăcere să cred.

La aeroportul Brasil, mă aștepta bunul meu prieten cu o masină a cărui șofer nu prea le avea cu engleza și nici cu româna, dar prietenul meu, ca ”om al casei”, rezolvase problema. Mă gândesc și acum la sărmanul șofer care a trebuit să suporte 2 ore un dialog în română, dialog continuu, un adevărat dialog românesc rostit cu voce destul de tare pentru urechile bietului șofer. Astea sunt de fapt riscurile meseriei.

O întâmplare nostimă s-a petrecut în aeroport. În Brazilia, la intrare ești obligat să completezi un formular în care să scri o groază de date. Completez formularul și aștept cuminte rândul să ajung în fața ofiterului de poliție care trebuia să decidă dacă pot sau nu intra în țară. Îmi vine în sfârșit rândul (după 28 min de așteptare) și îi înmânez pașaportul și formularul cu pricina. Prevăzător, îmi scot ochelarii, asta ca să îl ajut să mă identifice cât mai ușor. Deoarece bifasem la rubrica scopul vizitei: turism, ofițerul de poliție mă privește cu o privire, interpretată de mine puțin bizară și mă ”informează”, cu un aer binevoitor, că ar fi fost mai indicat să zbor la Rio de Janeiro, căci acolo sunt mai multe atracții turistice. Această amabilă recomandare m-a blocat total și am încercat să îi vorbesc de peisajele din această zonă, …. etc. Acest lucru a făcut ca pe chipul lui, brusc, să se aștearnă o umbră de îndoială legată de adevăratul motiv al venirii mele în Brazilia, eu semănând, după aspect, mai mult a mexican în drum spre a găsi de lucru la negru, decât a danez, așa cum scria în pasaport, danez dornic de turism. Au urmat momente de suspans, atât pentru mine, cât și pentru bietul ofițer de poliție care, brusc, se afla în fața unui caz de eludare a legislației federale. Eu nu știam ce să mai spun, iar el nu era clar de unde să apuce cazul. Brusc, ca un glonte (în sensul bun al cuvântului) mi-a venit ideea să pronunț timid: ”I want to visit John of God”. Miracol, primul miracol pentru mine pe pământ brazilian. Fața politistului se luminează instantaneu, și spune: ”so this” și continuă apoi într-o perfectă portugheză, fără accent: ” você vai para João de Deus”, înșfacă stampila și cu un avânt de-a dreptul ”proletar”, mă autorizează să pășesc pe pământul brazilian.

Pousada San Raphael

Ajungem la pensiunea (Pousada – așa sunt intitulate pensiunile aici) unde prietenul meu rezervase camerele, la Pousada San Raphael.

Ne ducem direct la masă, un bufet care la început se pare că fusese bine asortat, dar cum noi am ajuns ultimii la masă, nu mai erau chiar de toate, dar suficient ca să ne astâmpărăm foamea.

În Danemarca nu e o rutină ca la masă să se servească ca și fruct, papaya. Mă uit la masa plină cu fructe pentru desert și ochesc ceva ce părea a fi dovleac copt cu fructe de pădure, niște bobițe negre mici, așezate artistic deasupra. Mi se părea ceva deosebit un asemenea aranjament, așa că mi-am pus în farfurie cea mai mare bucată de ”dovleac copt cu fructe de pădure”. Mă așed la masă și bag în gură o bucată respectabilă din aceast aranjament culinar. În acest moment, prietenul meu emite o alertă de cod roșu de țunami, cu textul: semințele nu se mănâncă. Cam târzie alerta, primele semințe se zbăteau între locul unde fusese molarul de minte

O cameră pe măsura ”așteptărilor” mele

superior și măseaua cea mai apropiată a maxilarului inferior. În acea clipa, imaginea dovleacului copt a dispărut ca prin farmec, și pe față se pare că a apărut întreaga suferință îndurată de Giordano Bruno în momentul în care a fost ”convins” să stea pe rugul în flăcări.

Am mâncat și ne-am culcat (fiecare în camera lui), obosiți și în același timp, eu mai ales, impresionat de cât putusem vedea din frumoasa Brazilie, cât și de oamenii pe care i-am întâlnit, oameni deosebit de ospitalieri, începând cu ofițerii de la poliția de frontieră.

După o noapte nedormită în aeroportul Copenhaga și după 9,45 ore în avionul spre Brasil, reusesc să pun capul pe pernă, nu înainte de a mă minuna cum funcționează pasajul biblic: ”cere și ți se va da”.

05 iunie 2016

Dimineața ”arată” promițătoare. Este duminică și deci program relaxant, dar nu de voie.

Primesc (de fapt am primit aseară) o cameră cu nume parcă predestinat: ”Arhanghel Rafael”, Arhanghelul Doctor.

Ca un bun gospodar, așa mă văd eu până la proba contrarie, mi-am reamenajat camera în așa fel încât să pot beneficia la maximum de liniștea și energia locului.

Ce putea fi mai important decât să dispui de un ”loc de muncă, intelectuală”, bineînțeles? Beneficiind de concursul binevoitor al recepționistei, primesc în dotare o masă și un scaun. Cu aceste dotări de ultimă oră (nu generație), camera Arhanghel Rafael, a devenit un birou funcțional în toată regula. E grept că a trebuit să mut o parte din mobilă, dar a meritat efortul.

Pensiunea este a unui grec, o pensiune curată și ospitalieră, pe care o recomand. Este plasată foarte aproape de locul unde se vor desfășura activitățiile, 5 min de mers pe jos.

Așa că moțăi în pat, așteptând ca prietenul meu să bată la ușă ca să mergem la masă. Aștept, și într-un târziu merg eu și bat la ușa lui. Surpriză, el fusese și mâncase deja. Stomacul meu, cam gol în acest moment, ”ia legătura cu mintea mea conștientă”, conștientă că îmi e o foame demnă de un grevist al foamei, și împreună, într-un unanim consens, decidem că, spre binele nostru comun (al meu și al stomacului meu), e bine să cobor și să manânc. Zis și făcut. Cobor cele 18 trepte în pas vioi, cum de mult nu mai făcusem, și acum apare o revelație echivalentă cu un cataclism galactic: programul de masă se terminase la ora 8, și acum se făcea curătenie.

Dar, ”posibilul cataclism galactic” pare să își piardă din amploare, deoarece îmi amintesc că în geanta mea mai era un sandwich rămas din Danemarca.

Nu sunt sigur că acel strigăt, deja intrat în analele istoriei, acel ”*EVRIKA*”, a avut mai mare rezonanță în viața cuiva, decât descoperirea mea legată de sandwich-ul uitat în geantă. Trebuie acum să recunosc, în fața posterității, că a fost cel mai perfect și gustos sandwich care a fost preparat vreodată în toată istoria omenirii, …. puțin cam uscat, cu salata din el veștejită, dar toate acestea neștirbind cu nimic importanța descoperirii.

Trecând cu bine peste această mică ”scăpare organizatorică”, aflu programul zilei:

- participarea la ora de cântat (durata 1 oră)
- tratamentul cu baia de cristale (durata 40 min)
- masa de prânz
- program de voie
- cina
- culcarea

Interesant și motivant program, promițându-mi solemn să nu mai ratez mesele, nu de alta, dar stocul de sandwich-uri se epuizase încă de dimineață, așa că trec la executarea obiectivelor.

Intrarea la ”Casa de Dom Inacio”

Podiumul, sala principală și triunghiul

Cu prietenul meu în frunte, pe post de comandant de oști, și cu mine în urmă, pe post de soldat neinstruit, ne îndreptăm plini de mister către locul unde avea să aibă loc ora de cântat de duminică.

Casa de Dom Inacio de Loyola este o clădire într-un singur plan, dar la care se observă faptul că a suferit, în timp, lucrări de extindere.

Ora de cântat începea la ora 9, așa că un tur de informare e binevenit. Ghid fiind prietenul meu, am parcurs toate zonele permise a fi vizitate.
De ce spun ”permise”, deoarece în încăperile în care se meditează, se fac operațiile și cele post operatorii nu se intră ca și vizitator.

Primul obiectiv prezentat a fost sala principală, sala de așteptare pentru a intra în zona în care se desfășoară întâlnirile cu John of God.
Este o sală destul de încăpătoare, cu scaune și tablouri reprezentându-l pe Patronul spiritual Dom Inacio de Loyola și desigur și pe John și alții. Pe un podium se găsesc 2 cristale imense de cuarț, înalte de cca. 0,5 m fiecare. Pe perete este atârnat un triunghi de lemn unde cei doritori pot pune fotografii, pe spatele cărora scriu dorințele lor. Aceste bilețele, se spune că sunt ”citite” de entitățiile care se ”încarnează” aici, pentru a ajuta oamenii care vin pentru vindecare.
Referitor la termenul de ”vindecare”, acesta se referă atât la suferințele fizice, cât și la cele psihice sau sufletești.

De ce triunghi? Pentru că cele 3 laturi semnifică simbioza dintre credinţă, iubire și caritate.

Am înțeles că în zilele în care se oficiază tratamente, pe podium se efectuează și operații fizice de către entitățile care ”împrumută” corpul fizic al lui John.

Vizităm grădina, un adevărat colț de paradis, cu vegetație specifică și cu bănci pentru meditație. De remarcat că peste tot locul sunt indicatoare care te avertizează că trebuie să păstrezi liniștea.

În drum trecem pe lângă o încăpere unde sunt depozitate cârjele celor care au plecat de aici, ne mai având nevoie de ele.

Totul în jur parcă e construit din liniște, un material ce se găsește din abundență în zonă. Oameni pe care îi întâlnesc sunt oameni pe fața cărora citești un amestec de suferință și încredere, dar și de speranță.

O mare parte din ei, îți caută compania dintr-un spirit de ”caramaderie”, de apartanență la o familie creată ad-hoc, o familie a celor care cred că aici vor lua sfârșit problemele lor.

În turul meu de acomodare trecem pe lângă ”magazinul”, hai să îi zicem, intern. O colecție de cristale, de toate culorile și mărimile. Sincer să fiu, nu mai văzusem o asemenea aglomerație de cristale, unele mai frumoase decât altele.

Aici se poate cumpăra apă energetizată, recomandată a fi băută înainte, în timpul și după tratament.

Privim la ceas, în câteva minute ar trebui să înceapă ora de cântat.

Așa că întrerupem periplul explorator și ne îndreptăm spre sala principală. Aici se adunaseră deja un grup de oameni. Fiecare aveau o carte de cântece în mână. Înțelegând destul de repede că aceasta e procedura, luăm și noi câte o carte, fiind atenți să alegem una în engleză, căci la cursul de portugheză, cel puțin eu, lipsisem. Apropos de portugheză, am constatat o similitudine evidentă cu româna. Nu toți localnicii vorbesc engleza, așa ca în momentul în care nu reușești să te faci înțeles în engleză și gesticulațiile încep să îți dea semne de febră musculară, eu recomand să te adresezi în română și dialogul se va închega, în proporție de 120%.

Să ne reîntoarcem la ora de cântat. În față este o doamnă cu o chitară și apare precis la ora 9, un domn cam la 58 de ani, cu o barbă scurtă și cu o burtă care mă face să mă rușinez de a mea.

O parte din grădină

Colecția de cârje (foto prin geam)

Locația camerelor cu băi de cristale

Biletul de intrare și programare

Se spune Tatăl nostru, fiecare în ce limbă vrea, desigur că în calitate de un bun patriot, aleg limba română. Apoi se propun cântece atât din categoria ”liber impuse”, cât și cerute de cei prezenți. Și aici apare ceva interesant, majoritatea cântă în engleză, dar concomitent sunt unii care cântă în portugheză. Aici nu e vorba de o ”selecție Eurovision”, ci de o comuniune energetică, o armonizare rezonativă a celor prezenți.

Pentru că tot am vorbit de faptul că fiecare cânta în limba în care se regăsește cel mai bine, cred că e bine să mă explic. Fiecare cuvânt, indiferent de limba folosită la exprimare, are aceeași încărcătură energetică. Adică, dacă un chinez pronunță, de exemplu, cuvântul ”fericire” în limba lui, amprenta energetică este similară cu cea a unui incaș, care pronunță același cuvânt pe limba lui.

Sunt și persoane care se oferă să cânte solo diverse mici piese muzicale.

Ora se încheie cu un lanț uman format din cei prezenți, care stau în picioare și își dau mâna. Lucrul acesta, am înțeles că simbolizează uniunea spirituală creată. Se spune din nou Tatăl Nostru, ținându-ne de mână, după care aplaudăm succesul acestei reuniuni, și ne despărțim.

Timpul trece uimitor de repede, aproape neperceput, un timp îmbibat de emoții și necunoscut, întrerupt doar de repausul pentru servirea mesei.

Și uite așa, pe nesimțite se face ora 13,10, ora la care eram programați la baia de cristale.

Băile de cristale sunt amenajate într-o clădire împărțită în mici încăperi în care se găsește un pat, un scaun cu două pleduri (în caz că e răcoare) și un aparat oerecum misterios, la prima vedere.

Aștept să îmi vină rândul cuminte.
Mă așed pe pat și o asistentă îmi pune pe ochi o bucată de stofă pentru protecția ochilor.
Pe fundal se aude o melodie odihnitoare, nu e cald în cameră, e o atmosferă de liniște.
Instalația se compune dintr-o traversă pe care sunt montate 7 terminale, similare cu ugerele vacilor, din care țâșnește, cu intermitență, ”șuvoaie” de lumină colorată (nu ca la vaci).
Era clar că nu cristalele luminau, ele transmiteau doar lumina, fiind un fel de amplificatoare și concentratoare de energie (pentru simplul motiv că și lumina e energie). Stând cu ochii închiși, până să adorm, mă tot gândeam cum se realiza lumina, căci becuri nu puteau fi, deoarece s-ar fi încălzit repede. Într-un final, experiența mea de ing. electronist m-a scos din încurcătură, generatoarele de lumină erau leduri reci de culori diferite (așa credeam în acel moment). La capul fiecărui tub este montat un cristal perfect, clar, cu fațete, care pe de o parte focaliza fascicolul luminos, iar pe de alta îl amplifica.
Ulterior am văzut în magazinul casei că o instalație completă costă 12000 Reali brazilieni (cca. 3126 euro), cam mult pentru buzunarul unui pensionar danez.

Timpul trece încet, foarte încet, simt cum mâinile devin din ce în ce mai grele, și parcă se scufundă. La un moment dat ”mă scufund în întregime” într-un somn adânc. A fost minunat … și mai vreau și altădată.

Totul a fost perfect până în momentul în care asistenta, cu o ”răutate” nedisimulată, mă readuce la realitate. Accept situația, știind din experiență că tot ce e plăcut costă, pentru că nu o ai, iar când o ai, te plictisești repede. Mă ridic în capul oaselor și cu un aer majestuos, mă îndrept spre ușă. Am folosit acest truc, ca cei care așteptau la rând să nu creadă altceva despre mine, în condițiile în care băutura este interzisă în zonă.

Cum și acest punct de pe ordinea de zi este bifat, continuăm cu ultimul punct de pe listă: diverse, sau eventualități, depinde de structura în care ai activat înainte de 89.

Prietenul meu îmi sugerează că în cazul în care am intenția să ofer cuiva un cadou care să ”îi aducă aminte că mi-am adus aminte” de acea persoană, acum e momentul pentru așa ceva, căci săptămâna viitoare ne vom ocupa cu lucruri mai serioase.

Așa cum scrie pe bilet, am camera 1

Patul cu cele 7 cristale

Doua tuburi cu cristale
”Aventura” baia de cristale

Bilețele cu dorințe

Deci hai la shoping. Aici lucrurile se complică. Dughene lângâ dughene cu cristale de toate mărimile, culorile și formele.

Ce să alegi? E clar că pe toate nu le poți lua, și totuși trebuie să mă decid, și cum prietenul la nevoie se cunoaște, el decretează: un triunghi, o brățară cu cristalele în culorile chakrelor, pendule (la nevoie). Cum ordinul se execută și nu se discută, purced la întocmirea listei de cumpărături. Acum înțeleg de ce e mai simplu să fi soldat recrut, decât sef de stat major.

Și … din nou la masă, și din nou în pat, dar nu înainte ca la apelul de seară să mi se comunice programul zilei următoare..

- punerea bilețelelor în triunghi
- meditație în parcul complexului la Casa de Dom Inatio
- plimbare prin oraș

Dacă stai să te gândești, nici nu e chiar atât de stresant, până acum, programul. Dar până atunci ”stingerea”, și fiecare in camera lui. Eu în camera ”Arh. Raphael”, el în camera ”Arh. Gabriel”. În drum spre camerele noastre îl întreb pe prietenul meu dacă nu are o cărțulie cu descrierea locului, din dorința de a intercala în jurnal și informații legate de locație. Cum răspunsul arată a fi negativ, mă resemnez și trec la culcare.

06 iunie 2016

Deșteptarea fără goarnă, căci nu e nevoie. Camera mea este deasupra bucătăriei și zgomotul oalelor lovite între ele, are un efect total nereproductibil asupra creierului, în condiții urbane. Așa că după prima zi am abandomat folosirea telefonului pentru sculare, cu toate că telefonul îl poți opri la nevoie, în timp ce oalele nu.

Rutina de dimineață: duș, mâncare, echipare în alb, căci așa cere protocolul. S-a ales albul din două motive: are o energie mai curată și dă posibilitatea entităților să distingă mai ușor aura fiecărui, așa mi s-a explicat. Din fericire sunt de acord cu ambele motivații, astfel încât mă îmbrac în alb de sus până jos. Fața mea mai bronzată (combinație reușită dintre bronzul de la soare și culoarea mea de bază), plus veșmintele albe, îmi dă un aer de veteran al revoluției mexicane, un fel de Pancho Villa, dar cu o mustață mult mai modestă.

Dar să ne reîntoarcem la bilețelele cu pricina.
Deja e cunoscut faptul că, și aici, funcționează un sistem de aducere la cunoștița divinității a dorințelor de însănătoșire atât a celor care vin aici, cât și a celor care nu pot suporta un drum atât de lung. Dacă acatistele erau adresate divinității supreme, aceste bilețele sunt adresate entităților care conduc, pe cei cu probleme, pe calea vindecării.

Bilețelul trebuie să cuprindă, obligatoriu, poza respectivului, numele, problema, data nașterii și domiciliul respectivului. Voi încerca să dezvolt o teorie proprie legată de aceste informații. Din capul locului eu aș împărți aceste informații în 2 categorii:

- informații destinate entităților
- informații din categoria ”exces de zel”

Să mă explic.

Entitățile, indiferent de rangul lor spiritual, sau de misiunea asumată, pentru a identifica o persoană are nevoie doar de poza respectivului (ne retușată). De ce? Pentrucă atunci când a fost realizată fotografia, pe film sau pe o cameră digitală, a fost imprimată și ”amprenta energetică” a subiectului. Această amprentă o primim la conceperea noastră primordial ca spirit și o purtăm cu noi, reîncarnare, după reîncarnare, până ne vom realipi Creatorului. Deci indiferent de entitate, fotografia identifică perfect persoana în cauză. Aici însă trebuie să fac o remarcă: poza trebuie să fie făcută cât mai recent posibil, astfel încât să surprindă pe lângă ”actul de identitate” și problematica pe care o prezintă subiectul la momentul respectiv.

Informațiile din categoria ”exces de zel”, sunt atașate de cei care nu înțeleg lumea spiritelor libere, crezând că prin adăugarea de informații suplimentare ”ajută”

entitățiile ”în muncă”.

Este demn de precizat, aici, faptul că entitățiile nu au o bază de date cu cei care au apelat la ele, deci nu au nevoie de date biografice pe care să le poată accesa ulterior.

Acest ”exces de zel” este un atribut uman, atribut care trebuie să ne dea siguranța că NOI am fost ascultați, că NOI suntem identificați corect, și că NOI vom fi cei trecuți pe lista de așteptare pentru vindecare. Această concepție este datorată pe de o parte gradului redus de cunoștiințe legate de structura și organizarea lumii paralele, în care își desăvârșesc evoluția spiritele, și unde nu există spațiu și timp, dar și de credințele create de mediul fizic în care trăim, credințe ”verificate în timp”, devenind astfel tabu. Trebuie să mai fac o remarcă, asemenea credințe sunt specifice doar lumii fizice, ele ne funcționând în lumea de sus, cea a spiritelor.

Deci entitățile nu au nevoie de un ”jurnal amănunțit al pacientului”, deoarece pentru ele, ”ieri, azi și mâine sunt ***acum***”. Dar faptul că nu toți ”gândesc” ca mine, nu e un reproș, nu înseamnă că eu dețin adevărul absolut, pot și eu să mă înșel, dar acesta e crezul meu acum. Fiind aici, așa simt.

Dar să trecem concret la modul în care se procedează și în consecință la modul cum am procedat și eu.

Am venit de acasă cu 15 bilețele de la diverși prieteni și rude. Le-am rugat să scrie dorința pe spatele unei poze cât mai recente, să treacă întreg CV-ul, așa cum indica procedura, să împăturească biletul, ”ca pe buletinul de vot”, să nu se vadă ”stampila” și să îl lipească, asta pentru a păstra confidențialitatea. Chestia cu lipitul este contribuția mea la procedură și mi-o asum în deplină cunoștiință de cauză.

Prietenul meu avea numai 3 bilețele, eu 15, net superior lui în eficiență și grad de acoperire geografică.

Stau cuminte la rând și încerc să memorez ritualul. Nu e complicat, așa că trec cu succes testul depunerii.

Dar lăsând gluma deoparte, eu cred că faptul că după punerea bilețelului în triunghi, așezi brațele pe el și te rogi ca ceea ce este scris pe bilet să se îndeplinească, are o importanță deosebită. După mine, acest lucru simbolizează un fel de contract nescris între noi și entități, un contract prin care le recunoaștem puterea și acceptăm totodată să le urmăm sfaturile.

Aici simt nevoia să revin la inutilitatea detalierii diagnosticelor. Entitățile ”văd” în aura noastră problemele, infinit mai bine decât un medic alopat, care nu e în stare să identifice dereglarea fizică, decât prin metode de laborator sau teste clinice. Eu am folosit intenționat termenul ”dereglare” și nu ”boală”, deoarece nu există boli, ci doar dezechilibre energetice ce pot duce, prin neglijare, la manifestări fizice, pe care marea majoritate a medicilor le înscriu în categoria boli, boli pe care le-au catalogat, le-au standardizat funcție de simptome, uitând de componenta umană, au uitat că nu există boli, ci doar bolnavi.

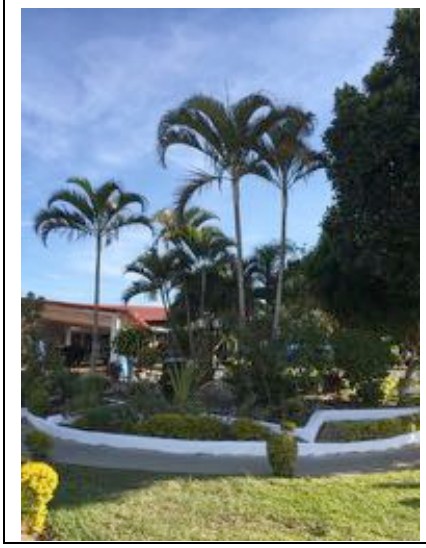

Îmi cer scuze posterității pentru o așa lungă divagație, dar am simțit nevoia să explic de ce am urmat întocmai ritualul.

Am pus cele 15 bilețele în triunghi și am rugat entitățile să ajute pe toți cei care m-au mandatat să îi reprezint aici.

Am plecat cu sufletul împăcat că mi-am îndeplinit misiunea de mandatar al lor.

Odată ce m-am eliberat de sarcini, ne-am îndreptat, prietenul meu și cu mine, către parcul cu bănci pentru meditat în aer liber, și unde singurele făpturi care nu respectă regula tăcerii absolute, sunt păsările, care cântă non stop, gratis.

Stând pe o bancă, închizând ochii ne putem afunda într-o lume pe care cu ochii deschiși nu realizăm că se află chiar lângă noi, și trecem zilnic pe lângă ea fără să o sesizăm.
Aici însă totul e altfel, păsărelele parcă îți deschid o ușă inexistentă și te invită să descoperi primordialul, să te redescoperi, căci pășind pe ușa deschisă, pătrunzi în

O parte din parcul de meditație

tine, cu bunele și cu mai puțin bunele lucruri pe care le descoperi intrând pe ușa sufletului tău.

Unii dintre noi ne-am obișnuit să etichetăm pe cei care practică meditația, ca persoane ”ciudate” rupte de viața cotidiană. La prima vedere așa ar părea, dar venind aici, rupți de zgomotul străzii, de bombardamentul ucigaș al ”breaking news-urilor” de pe toate posturile TV și presă, începi să îți dorești și tu să intri în categoria ”persoanelor ciudate”. Și mai e un lucru de care mi-am dat seama aici. Odată ce ai gustat această nirvană, devi dependent de ea.

Și din nou la masă, din nou siesta, căci soarele dogorește chiar dacă aici este decretată iarnă, da, e iarna braziliană.

Se potolește puțin căldura, și inevitabilul se petrece. Ciocănituri în ușă, semnalul că e timpul să fac și altceva decât să trândăvesc.

Ieșim prin oraș, dacă ar fi să fim mai pragmatici, corect ar fi să spunem: ieșim pe stradă, căci orașul propriuzis e similar oricărui orășel de provincie, cu cârciumi, magazine și o farmacie în care vânzătoarea nu știe o boabă engleză, dar care binevoitoare îți întinde tastatura ca să poți abuza de google translator. Surprinzător, cum nu putem fi siguri de rezultatul traducerii în portugheză a facilității google, și epuizând setul de semne kinestezice, împinse până la febră musculară, apelez la ultima posibilitare: limba română. Curios, funcționează mai eficient decât google translator. Dar, și aici apare succesul metodei, pe lângă că reușesc să comunicăm, fiecare cuvânt spus în română și înțeles în portugheză, aduce un zâmbet de satisfacție din ce în ce mai mare, pe chipul asistentei. În orice moment mă aștept să sară peste tejghea, să mă îmbrățișeze și să-mi spună: ” desde que eu espero que você a mostrar-se amigo”. Cum în text apare ”amigo”, înțeleg că e de bine, plătesc și plec, înainte de a avea loc îmbrățișarea.

Relativ obosiți, ne ”târâim” picioarele spre pensiune, sleiți de soarele de dupămasă.

Întrăm în pensiune și un alt miracol mi se arată din nou. Înseamnă că am fost cuminte. De când am venit, am observat că alături de un aparat pentru apă și paharele de unică folosință aferente, erau câteva broșuri cu o fostă, sau existentă galerie de pictură. Deasupra, lipit cu bandă transparentă, un anunț: ”It’s free”. Mai răsfoisem de câteva ori broșurile, dar nu mă atrăsese nimic. De data asta, în fața lor era o carte, cam grosuță, legată în spirală. O iau în mână, o răsfoiesc și ... stupoare, era o descriere a ceea ce căutasem eu înainte. Ținând-o strâns în mână, o întreb pe recepționeră cât costă. Ea se uită nedumerită când la mine, când la afișul de pe perete și exclamă într-un târziu, cu o voce plină de compasiune: ”It’s free”. Bucuros, nu mai aștept să se răzgândească și din 3 salturi urc scările (ei nu chiar 3 salturi, ci vreo 9, căci sunt 18 trepte).

Acum pot spune că am asistat la cel de al doilea miracol pe pământ brazilian, și îmi spun mulțumit: noapte bună.

07 iunie 2016

Ce poate fi mai minunat decât atunci când șeful, în cazul de față prietenul meu, îți comunică oficial că: în dimineața asta, scularea e de voie, chiar și masa e de voie (asta depinzând de relația intimă pe care o ai cu propriul stomac, căci micul dejun e doar până la ora 8, ora locală), nimic de făcut, relaxare, etc., asta numai până la prânz, căci, dupămasa urmează:

- cântatul de la ora 15, și
- prezentarea de la ora 17

Și așa dimineața trece într-un huzur demn de Suleiman Magnificul. Răsfăț în toată regula, asta deoarece, prevăzător fiind, mi-am făcut o rezervă remarcabilă, în cameră, de banane pentru care m-ar invidia chiar și Tarzan pe vremea când încă umbla buimac prin junglă.

OK, mergem în sfârșit la masă. O masă clasică, ideală pentru un vegetarian convins, ca mine. Și cum plăcerile trec repede, ne îndreptăm plini de entuziasm, cu piepturile în vânt (parcă așa e expresia, aici am o mică scăpare), deci voioși, către prima

activitate oficială.

Cum decurge ora de cântat? Se adună doritorii, se așează pe scaunele din sala principală (de remarcat este faptul că scaunele sunt confortabile, dar fiind de plastic transpiri, așa că atunci când te ridici, ușor poți fi bănuit că ai făcut pe tine, un amănunt totuși mai puțin semnificativ).

O doamnă cu o chitară, execută ”antreul”, compus din repetarea cuvântului ”Amin”, repetat aproape până în apropierea infinitului, dar pe tonuri diferite.

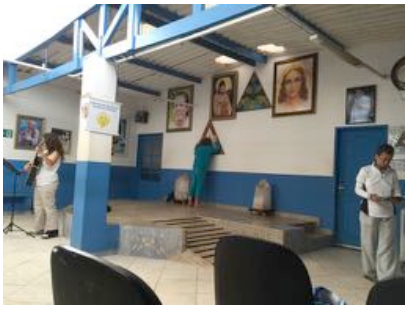

Ora de cântat

Atmosfera e destinsă și de ce să nu recunosc că această repetare face ca să se simtă o relaxare nepercepută la prima vedere. Mă uit pe fețele celor de lângă mine, încet, încet, alunecă într-o liniște adâncă, și totuși rostesc, în continuare, acel ”Amin” pe acordurile chitarei.

După câteva minute, apare un individ care se prezintă și ne invită la a spune Tatăl Nostru și … Ave Maria, care după câte înțeleg este o incantare dedicată Fecioarei Maria, necunoscută mie ca ortodox. Se spun rugăciunile fiecare în limba lui, restul ceremoniei fiind atât în portugheză cât și în engleză. Au urmat apoi cântece alese dintr-o carte de cântece existentă aici. Au fost două categorii, unele sugerate de cei care conduceau adunarea, altele cerute de cei prezenți. Atmosfera s-a menținut destinsă, cu tot caracterul cu tentă religioasă, înclinat subtil către componenta catolică.

După cca. o oră, adunarea se încheie tot cu Tatăl Nostru și … Ave Maria. Pot spune că acesta a fost primul meu contact adevărat cu atmosfera de pioșenie de aici. Acest contact a fost definitoriu, zic eu, pentru așteptările mele.

Mergem să ne plimbăm, în așteptarea următoarei întâlniri, întâlnirea la care vom fi informați, așa mi-a spus prietenul meu, despre anumite reguli ce trebuiesc respectate, precum și o scurtă prezentare a zonei, și a istoriei spirituale a Braziliei, și în particular a locului în care ne aflăm.

Trebuie să remarc faptul că au fost și cântece evreiești, și specifice islamului, chiar și unul din repertoriul protestant. Ei, uite acum îmi dau seama că nu am găsit cântece ortodoxe. De fapt nici nu sunt sigur că există.

Precis la ora 17 ne aflam în zona numită ”supa”, un loc acoperit unde în zilele de miercuri – vineri se servește gratis o supă vegetariană celor care participă la întâlnirile cu John.

Am găsit locuri ”strategice”, adică de unde vedeam atât pe cel care va face prezentarea, cât și pe participanți.

Spre surprinderea mea, cel care va susține prezentarea, este acelaș care a condus ora de cântat. Acesta e un om plăcut, bonom, dar care vorbește puțin cam repede după gustul meu.

Ca și cântatul s-a desfășurat bilingv, atât în portugheză, cât și în engleză.
Pentru mine a fost mai simplu, deoarece am ”abuzat” de mărinimia prietenului meu bun care mi-a făcut un rezumat al prezentării, care, de ce să mint, a fost chiar interesantă.

Printre altele, s-a vorbit de entitățiile care se găsesc în jurul locației, s-a vorbit de faptul că aceste entități ”înbibă” cu energie lucrurile care se găsesc în preajmă, etc.

Cum un Toma-Didymus modern nu se lasă convins doar cu vorbe, cu toate că știu că e adevărat, am pus la cale un experiment: am cumpărat un mic cristal și am cules de pe jos o piatră ”autohtonă” din parcul incintei, o pur și simplu banală piatră de pe jos.

Am venit acasă și am testat cu pendulul dacă sunt energetizate. Nu erau, dar m-a mirat faptul că nici cristalul nu prezenta o energie.

Mâine am să iau cu mine în buzunar aceste eșantioane și am să măsor la întoarcere, dacă s-a produs o modificare. Să vedem …

Afluirea către locul de întâlnire

Pregătirea pentru întâlnirea cu John

08 iunie 2016

Astăzi scularea nu mai e de voie.

La ora 6,30 deșteptarea, la ora 7,00 masa și la 7,30 prezentarea la ”intâlnirea” cu John.

Privind de pe tersă se pot vedea cum oamenii începuseră să afluiască către locul de întâlnire cu mult timp înainte de ora 8, când practic începe programul de tratament.

Până în acest moment reușesc să mă încadrez total în programul stabilit, am făcut duș, am mâncat, m-am întâlnit cu prietenul meu și începem ”marșul de apropiere”, ce durează 5 minute.

Ajungem la sala mare, cred că sunt peste 1800 oameni, îmbrăcați preponderent în alb.

Fotografierea în incinta sălii este interzisă, dar eu nu puteam rata o asemenea ocazie?

”Procedura” este simplă, lucru care crează ordine, și anume:

- mergi și îți iei un bon (roșu dacă ești pentru prima dată, albastru dacă ești pentru a doua oară și verde dacă ești pentru control, revizie)
- cu bilețelul pe care ai scris 3 dorințe în engleză, mergi la un traducător, care îți scrie pe un bilețel versiunea portugheză a dorințelor tale
- îți cauți un loc cât mai aproape de ușa pe care se intră și aștepți începerea consultației.

La un moment dat, a apărut pe scenă un ins îmbrăcat într-un halat alb care anunță în portugheză ”ordinea de zi”, ordine de zi pe care autoarea cărții despre John, o traduce în engleză și franceză.

Se spun rugăciuni, printre care și Tatăl Nostru. Se vorbește apoi despre procesul care va avea loc în scurt timp. Se explică faptul că o entitate se va întrupa în corpul fizic a lui John, menționând faptul că în aceeași sesiune se pot întrupa în John mai multe entități, funcție de solicitările de vindecare pentru ziua în curs, oricum nu simultan.

Pasul următor este constituirea rândurilor, funcție de numărul de pe tichetul de identificare. Aici intervine suspansul, nu întotdeauna rândul 1 va intra primul. Entitatea care s-a întrupat în John hotărăște.

La început sunt primiți să intre cei care doresc să mediteze. Ce rol au aceștia? Ei se așează pe bănci în sala în care John va apărea la un moment dat, vor sta cu mâinile pe genunchi cu palmele în sus și cu ochii închiși. Rolul lor este de a crea un mediu de energie fină, de frecvență ridicată, creând astfel posibilitatea ca entitățile să poată lucra.

Se anunță acum faptul că cei care doresc să li se facă operații, fără să aibă indicații exprese de la John, să se prezinte la ușa de intrare în zona de tratament. Tot acum vor intra și cei cărora John le-a recomandat operație.

M-am mirat, cât de mulți au dorit operații, atât fizice, cât și spirituale, socotind după numărul mare al celor care s-au așezat în coadă. Se pare că din cei care s-au prezentat ca voluntari, entitatea care folosește corpul lui John, a ales una pentru o demonstrație de operație fizică, ”la scenă deschisă”.

La un moment dat, apare pe scenă un bărbat cu o cameră video care anunță că John va face o intervenție ”demonstrativă” (mai nou nu se mai utilizează termenul ”operație”, ci ”intervenție”, cauza mi-a scăpat însă). Nu trec nici măcar 5 minute și pe scenă își face apariția John însoțit de o tânără din India, așa am tras eu concluzia după aspectul ei. În urma lor apar 4 asistenți cu tăvițe cu instrumentar: cuțite de bucătărie (hai că nu sunt de bucătărie cum se spune, este un cuțit tip vânătoresc cu vârful ascuțit, nu din cele folosite la tranșatul porcului tăiat de Crăciun), un instrument ca un burghiu cu mâner, ață si o pensetă lungă (tip chirurgical). Fata e pusă cu

spatele la perete, în picioare și i se dezvelește o mică parte din burtă. Trebuie să menționez faptul că fata a venit pe picioare, fără ajutor.
John îi trece mâna peste față, gest similar cu cel de inducere a transei hipnoptice instantanee. După locul unde lucrează John, trag concluzia că fata are o tumoare sau un chist pe ovarul drept. Fata rămâne în picioare fără să fie sprijinită în vreun fel de cineva, deci eu consider că era în transă în momentul în care John ia cuțitul și face o incizie de cca. 3 cm lungime și cam 1 cm adâncime. Ia penseta și o introduce adânc în incizie, apucă ceva și trage afară. Lucru interesant, cu toate că incizia a fost doar de 1 cm adâncime, penseta pătrunde cam 10 cm fără să producă leziune. E ca și cum penseta s-ar comporta ca și o rază de laser. Parcă energia din vârful ei dislocă țesutul întâlnit și îi reface loc la scoaterea pensetei. Eu am acum convingerea că nu era nevoie nici de incizia inițială, deoarece are loc o operație prin energie. În tot acest timp fata nu lasă să se înțeleagă nici că are dureri și nici că e conștientă de ce i se întâmplă. După scoaterea acelei bucăți de țesut din burta fetei (pare că ar fi de dimensiunea unei nuci) și o pune într-o tăviță, John ia o bucată de ață și un ac și coase rana. Se pot observa ușoare picături de sânge, dar nu în cantitate mare. John se spală pe mâini, după care pune mâna pe umărul fetei și o menține cca. 2-3 minute. La un moment dat fata scoate un foarte mic strigăt și devine conștientă, dar fără să prezinte durere, stând în continuare în picioare, cu spatele la perete. John solicită aducerea unui scaun cu rotile și fata e așezată în el. Am înțeles că va sta câteva ore întinsă pe un pat, fiind sub supravegherea entităților. După această perioadă de ședere la ”terapie intensivă”, va lua un taxi și va fi dusă acasă unde va sta în repaus complet o perioadă pe care entitatea care a folosit corpul lui John o va stabili.

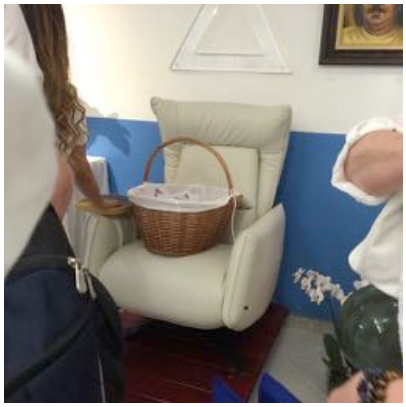

Trebuie să atrag atenția că în toate transmisiile de pe youtube cu operațiile lui John pe viu, lipsește prima parte, cea cu manevra de inducție a transei, sau cel puțin eu nu am sesizat-o. Săptămâna viitoare voi fi și mai atent la această parte a pregătirii pentru operație, pregătire care nu poate fi făcută de John ca om, ci numai de un expert, de o entitate care folosește corpul fizic al lui John.

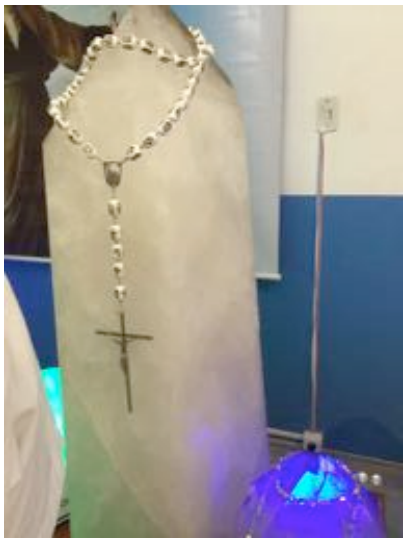

Aici eu pot afirma, cu o destul de mare certitudine, faptul că trecerea mâini peste fața tinerei a fost o inducție hipnoptică instantanee, iar menținerea mâinii pe umărul fetei a fost o tehnică de scoatere din transă. Ușorul strigăt al fetei s-a produs în momentul în care fata a devenit conștientă. Menținerea în continuare a mâinii lui John pe umărul fetei reprezintă, după părerea mea, inducerea sugestiei de lipsă a durerii. John nu poate fi bănuit de cunoștințe de hipnoză, nu avea de unde să le știe. Singura explicație pe care o găsesc, este că cele 3 faze clare de hipnoză (inducerea transei, readucerea din transă și inducerea sugestiei de lipsă a durerii) nu puteau fi făcute atât de corect și eficient, decât de o **ENTITATE**, care în momentul respectiv se folosea de trupul fizic al lui John. Toate acestea le spun în cunoștiință de cauză, având o mică pregătire de hipnoterapeut.

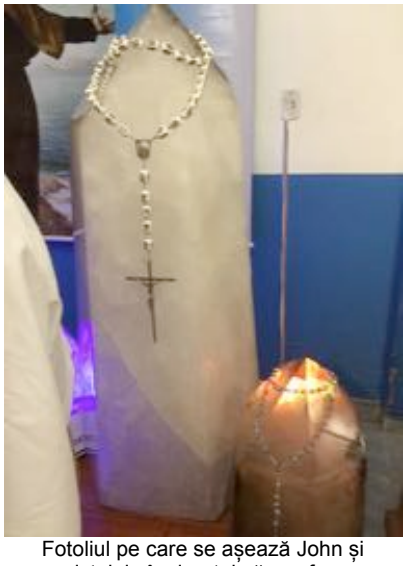

Fotoliul pe care se așează John și cristalele în dreptul cărora face intervențiile fizice în interior

În sfârșit se anunță că cei cu tichet roșu să se înșiruie pentru a intra la John. Se formează un șir imens, iar eu cu ”spiritul românesc” de a intra în față, mă așez la o coadă oarecum paralelă (nu eram numai eu la aceea codă, erau și alții, chiar dacă nu erau români). Curând constat că a fost o alegere total greșită. După un timp reușesc să intru în rândul în care trebuia să mă aflu de mult timp.

Se intră pe un culoar care dă într-o sală relativ mărișoară. În față e un fotoliu pe care șade John. În dreapta sunt 2 cristale de cuarț înalte de 1,5 m, fiecare. În rest sunt fotografii cu sfinți și vizitatori mai de vază. Totul în jur indică o apartenență la catolicism, statuietele cu Fecioara Maria dominând încăperea. În fața fotoliului sunt bănci orientate cu fața la fotoliu, unde stau cei care meditează. E o atmosferă de templu, ceva ce instinctiv te face să păstrezi liniștea și respectul pentru sacru.

Șirul înaintează și atunci când ajunge fiecare în fața lui John, dacă sunt vorbitori de portugheză îi expun dorința/problema. Dacă nu sunt vorbitori de portugheză, îi înmânează bilețelul tradus. John, după impresia mea, ia bilețelul îl pune într-un coș așezat lângă fotoliul lui, fără să îl citească, și după caz scrie o rețetă, sau prescrie o baie cu cristale, masaj, tablete sau operație. În poză, coșul e pus pe fotoliul lui John, astfel ca bilețelele ”culese” de către asistenți de pe triunghi, să poată fi puse la un loc cu cele înmânate direct lui John.

Eu intru în categoria: rețetă. Cum toate serviciile prestate de el sunt gratuite, această rețetă reprezintă pe de o parte întăritoare pentru cei care au acceptat înscrierea lor în programul de tratament condus de entități, iar pe de altă parte o contribuție mică

destinată administrării complexului. Aceste capsule de Passiflora sunt universal recunoscute pentru efectul lor calmant. E drept că sunt costuri apreciabile cu personalul, întreținerea și extinderea clădirilor, astfel că eu consider justificată această metodă de colectare de fonduri. Să nu uităm că fluxul de oameni zilnic se ridică la cca. 2000 – 2500. Tot pentru posteritate sunt dator să subliniez că întreaga ”prestație” a lui John este gratuită și nu e condiționată de ceva, nici financiar și nici de altă natură. Fondurile strânse, nu sunt destinate lui John, ele sunt folosite 100% pentru plata colaboratorilor, întreținerea anexelor și extinderii complexului. Am simțit nevoia să fac această precizare, deoarece mi-au ajuns pe la ureche, la masă, discuții cum că acești bani sunt împărțiți cu John, TOTAL FALS.

Farmacia și tabletele

După prescrierea medicamentelor, am trecut într-o încăpere unde am stat cca. 10 minute pentru o ședință de meditație. După terminarea meditației se iese în grădină, iar cei care doresc, primesc o farfurie de supă gratis. Cum supa era și cu paste făinoase, am renunțat la ea și m-am îndreptat către ”farmacie” pentru a îmi eliber.

Curios din fire cum sunt, am testat rețeta cu pendulul, ca să verific dacă rețetele sunt personalizate. Stupoare, rețeta nu prezenta urme energetice. De fapt abia acum am înțeles ”utilitatea” capsulelor prescrise. La ghișeul farmaciei, după ce plăteai, asistenta lua dintr-un coș mare o pungă la întâmăplare și ți-o dădea.

Cum se apropia ora prânzului, m-am îndreptat către pensiune. Masa era la ora 12, iar eu trebuia sa mă întorc la ora 13 pentru meditație.

Acum știam procedeul cu formarea șirurilor, așa încât m-am poziționat strategic.

Se face ora 13,30 și în sfârșit se deschide ușa de acces către sala unde de dimineață am fost parte a unui șir, iar acum ședeam pe băncile celor destinați a medita.

Suntem rugați să închidem ochii și să poziționăm corect palmele, fără a încrucișa mâinile sau picioarele. Închid ochii, dar încerc ca din când în când să privesc printre gene, ca să surprind ritualul.

La un moment dat apare John sprijinit de fiecare parte de către un asistent. Începe să se plimbe prin camera, și deodată parcă tresare, se îndreaptă spre fotoliu și se așează, noi rămânând tot cu ochii închiși. În acel moment spune unui asistent ce rând să intre. Rând pe rând trec șirurile prin fața lui și se desfășoară același ritual ca și cel la care participasem de dimineață.

Stând cu ochii închiși aud în spate un copil care nu plângea, urla ca din gură de șarpe. Nu puteam să mă întorc să văd ce se întâmplase. După 10-20 de secunde, de data asta văd (printre gene) cum un asistent se îndreaptă către femeia cu copilul, ce stătea în șir și o aduce în față. Pe măsură ce se apropia de John, intensitatea plânsului scădea, astfel încât atunci când a ajuns în fața lui, copilul nu mai plângea de loc. Nu știu ce i-a făcut copilului, dar după ce a plecat de la el, copilul era total liniștit.

După ce s-au epuizat cei care doreau să fie văzuți de către John, un asistent ține un fel de slujbă religioasă, grefată pe perceptul catolic, se spune Tatăl Nostru și în sfârșit ne ridicăm. E ora 17,15, după aproape 4 ore de șezut. Mergeam ca o rață după un bairam cu vișine din vișinată, fundul fiindu-mi total amorțit.

Un lucru trebuie să recunosc. Cu toate că am cam ”tras chiulul” cu meditația, printre momentele când stăteam totuși cu ochii închiși, am simțit cum mâinile au devenit grele și parcă se afundau în pământ, și am simțit câteva șocuri pe șira spinării, deci era energie în jurul meu de o intensitate mare. Mi-am promis mie, că în zilele următoare să meditez de adevăratelea, căci acum știu ce se petrece în jurul meu.

Mă îndrept fericit către pensiune unde mă aștepta o masă pe cinste.
Cu prietenul meu nu aveam cum să mă întâlnesc, deoarece mă anunțase încă de dimineață că va fi operat (spiritual, nu fizic) în după amiaza asta și 24 de ore îi era interzis sa fie în preajma altora, deci carantină totală, primind chiar și masa în cameră.

Vă mai amintiți ”miracolul” cu cartea aceea de care aveam nevoie și care a apărut miraculos? Ei bine, la locul respectiv nu mai era nimic, nici măcar cataloagele de artă

pe care le văzusem în primele zile.

Mănânc, mai scriu impresiile de azi în jurnal și mă culc, mulțumit de ziua care a trecut, știind că și mâine voi începe jurnalul cu fraza: ”*Astăzi scularea nu mai e de voie*”.

Noapte bună și pe mâine.

09 iunie 2016

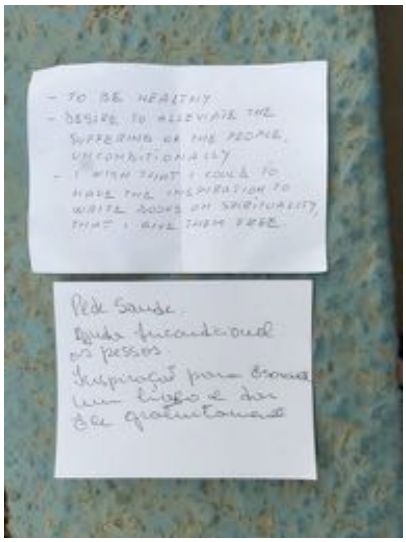

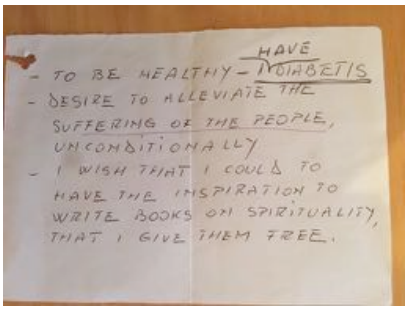

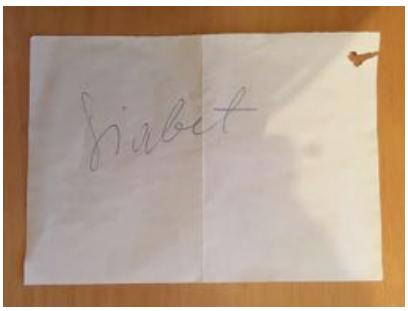

Evoluție sau trezire la realitate (dorințe). Eu optez acum pentru ultima variantă)

Somn adânc, liniște, iar în loc de zgomote de tramvai, zgomote de pisici în călduri. Cam asta e atmosfera noaptea pe aici.

Eu am teoria care spune că nu am diabet, asta fiind doar impresia medicului. Și cum în democrație fiecare are dreptul cel puțin la o opinie, fiecare dintre noi (eu și medicul de familie) avem dreptul să avem păreri diferite. În consecință, am scris pe biletul către John că îmi doresc sănătate.
Azi de dimineață, era încă întuneric, ca o paranteză, aici e sezonul de iarnă (15 grade noaptea și 25-30 grade ziua), dormeam adânc când aud o voce puternică și parcă oarecum iritată, care mi-a spus: ”Tu ai diabet”. Era ca un fel de avertisment, cineva parcă dorea să mă aducă la realitate. La început am fost puțin contrariat, apoi m-am uitat la ceas, era precis ora 5 dimineața, simfonia oalelor lovite încă nu începuse. Lucrul acesta m-a cam pus pe gânduri (nu oalele, ci vocea) și am hotărât ca azi să înlocuiesc pe bilețelul către John cuvântul ”sănătate” cu ”diabet”. Mă întreb dacă nu e o situație similară cu cea în care Isus l-a chemat pe Toma să simptă singur urmele rănilor? Oare nu la asta s-a referit vocea aceea? Oare eu, în calitate de Toma, nu mi se cerea să simt pe pielea mea miracolele care se petrec aici? Vom vedea, și dacă minunea asta se va petrece, promit să revin cu o postfață la acest jurnal. Ca să fiu sincer, la plecare am făcut un set complet de analize, ca să verific dacă la întoarcere vor fi modificări în bine.

Acum mă duc să fac un duș, să mănânc și … la treabă, cu bilețelul modificat.

Aglomerație mai mare decât ieri. Mulți au venit cu mașinile, astfel că parcajul din fața locului unde se țin întrunirile era aproape plin. Fără să greșesc, estimez că sunt peste 2000 persoane, unii pe care îi văzusem și ieri, alții noi.

Era cam frig și eu plecasem cam golaș, așa ca am pierdut de data asta operația. Am fugit la pensiune să iau niște ciorapi în picioare și o jachetă. Când am ajuns înapoi, începeau să intre cei cu controlul. Deci mă întorsesem la timp, căci tocmai se forma rândul 2.

Între timp adăugasem pe lista cu dorințe și faptul că doream să mă vindec de diabet. Sunt curios să văd ce îmi prescrie. O văd pe doamna care îmi tradusese și îi dau biletul să il citească lui John, practic i-a făcut doar un foarte scurt rezumat. John ia biletul, îl pune în coșul de lângă el, îmi întinde mâna stângă și îi spune ceva translatorei, atât de încet că nu am reușit să aud nici măcar o silabă. Îmi dă rețeta, identică cu cea de ieri și fac câțiva pași urmat de tranlatoare care îmi spune că John mi-a recomandat 2 băi cu cristale și să mă prezint la ora 14 la el. Acea strângere de mână a fost atât de imperceptibilă încât aproape nu am reținut dacă mâna era caldă, sau rece. Un singur lucru rețin: era uscată, ca cea de mumie.

Cam așa arată o coadă (rând)

Merg și rezerv timp pentru 2 băi și cumpăr tabletele prescrise. Surpriză, sunt identice ca cele de ieri. În prima clipă am avut intenția să arunc rețeta, apoi, de teamă ca vocea de azi noapte să nu mă trezească iar la ora 5, m-am așezat cuminte în coadă și le-am cumpărat.

Dacă prima dată băile m-au dus destul de rapid în α, de data aceasta nu am mai reușit deloc. Un lucru deosebit totuși s-a întâmplat. Ca și prima dată, m-am așezat pe pat și o asistentă mi-a pus pe ochi o bucată de material, ca să nu mă deranjeze lumina aparatului. OK, îmi pune bucata de material și iese. Stau întins și aștept să simt senzațiile specifice trecerii în α, nimic, aștept pe de-o parte bucuros că voi experimenta acest minunat ”tărâm”, tărâmul α, pe de alta intrigat din ce în ce mai tare că nu simt nimic. O ședință durează 20 minute, și la epuizarea lor se schimbă melodia de fond. Se schimbă melodia și tot nimic. Tocmai atunci când pierdusem

Imagini din Abadiânia

orice speranță, încep să văd luminițele ce ieșeau din aparat **prin pânza care îmi acoperea ochii**. Vedeam cum fiecare cristal, cu lumina specifică fiecărei chakre se aprinde intermitent. Pun mâna pe față ca să verific dacă nu cumva se mișcase materialul. Nu, era în aceeași poziție în care îl pusese asistenta. Dar bucuria acestei ”descoperiri” nu a durat mult, căci după 7-10 minute bate asistenta la ușă, semn că ședința se încheiase.

Puțin derutat, cu un mers cam de ”căpitan de vas pe punte în plină furtună”, mă îndrept spre pensiune, căci se apropia ora de masă.

Masa a fost minunată, cu pepene ca desert și papaya, pe care de când am confundat-o cu dovleacul copt, o ocolesc strategic.

Ajung înapoi, precis la ora 13,40, acum știu unde să mă poziționez ca să ”prind un loc în față”. De ce e important asta, deoarece se formează cozi imense, pe un rând, așa că ai mult de așteptat în picioare până îți vine rândul.
Acum e acum. Cei chemați nu mai trebuie să aibă tichet, vin doar și așteaptă la ușă să fie chemați. Am înțeles că intră în grupuri, nu individual. Să vedem ce înseamnă asta.

La ora 14 punct mă așed în coada formată din cei care erau chemați la ora 14. Intră cei care vor să mediteze, apoi după cca. 30 minute intrăm și noi. Suntem ghidați către o sală unde ne așezăm pe bănci. Se face un mic instructaj într-o portugheză fără cusur, închidem ochii, punem mâna pe inimă sau pe locul cu probleme și medităm, în timp ce un medium povestește ceva, tot în portugheză. Rămânem așa cca. 20 minute, apoi suntem invitați afară pentru instructajul ”post operator”. La ieșire am primit altă rețetă care, pe lângă deja clasicile capsule, primesc și o altă cutiuță mai mică.
24 de ore nu mai am voie să iau contact cu nimeni, nici măcar cu computerul, așa că pe mâine. Deci carantină totală, nici fumat, nici băut și mai ales nici … altceva.

10 iunie 2016

E ora 15,00. Gata cu carantina, parcă a fost o veșnicie.
Să reluăm firul evenimentelor din momentul în care ni s-a făcut instructajul post operator. Cum ni s-a subliniat, faptul că nu trebuie să ne expunem nici-o secundă razelor soarelui, am țâșnit-o acasă la pensiune. Regula spune ca 24 de ore nu trebuie să intri în contact cu absolut nimeni, deoarece ”rănile” spirituale nu sunt închise și deci prin contact cu energii străine există riscul ca operația să nu reușească. Deci nici la masă nu poți merge. Se completează un formular în care bifezi ce să ți se aducă la cină, micul dejun și prânz, formular pe care îl predai la recepție. Pentru cei care fac operația dimineață, ordinea este: prânzul, cină, mic dejunul. Prietenul meu care făcuse operația dimineața, din grabă a trecut data zile respective, uitând că micul dejun era în cealaltă zi, așa că micul dejun ”l-a sărit”.

De remarcat că atunci când aduce mâncarea, camerista nu te lasă să pui tu mâncarea pe masă, din considerente legate de un eventual posibil efort, cam exagerat după mine, dar regula e clară și așa se face.

Deci primesc mâncarea pe la ora 17,40, mănânc, pun farfuriile în fața ușii și brusc mă cuprinde o somnolență căreia nu pot să îi fac față. Noroc că eram îmbrăcat mai sumar, căci în iarna asta braziliană e foarte cald, cam 28 de grade, nu la umbră, ci în cameră, așa că mă arunc în pat și adorm buștean. Urmează perioade de 2-3 ore de somn, urmate de treziri scurte de 10-15 minute, și ciclul se reia. Noaptea a fost mai lungă decât normal, cel puțin așa mi s-a părut mie. Cam pe la miezul nopții m-a apucat o durere în spate, cam în dreptul suprarenalelor. Am dat vina pe lipsa de apă, crezând că rinichii îmi atrag atenția că merg în gol, mă scol, beau apă, dar degeaba.

În sfârșit e ziuă, durerea există, beau apă, vine mâncarea … și durerea e la locul ei. Stau întins, dar nu reușesc să ațipesc. Fac un duș, o baie și aștept masa de prânz. Deodată durerea dispare brusc, astfel încât nu pot indica cu precizie momentul.

În sfârșit vine mâncarea, lucru care mă bucură din două motive, în primul rând că îmi era deja foame, și în al doilea rând, prânzul indica că mai am 3 ore de carantină.

… Și iată-mă din nou liber. De abia așteptam să pot scrie impresiile. Nu știu care e

Doar câteva mostre de buticuri cu cristale

părerea altora dacă se petrec sau nu miracole aici, dar pot spune cu certitudine că întreaga zonă e ”îmbibată” de energie benefică, și sunt privilegiat să pot povesti impresiile unui Toma-Didymus care a petrecut câteva zile aici în Abadiânia, în Brazilia.

Am hotărât să nu ies astăzi din pensiune, cu toate că apa de băut e pe sfârșite.

Mâine va fi însă o zi plină de lucruri care îmi vor ieși în cale spre a fi împărtășite cu cei care ”cred, dar vor și dovezi”, lucruri pe care le voi împărtăși cu alți Toma-Didymus, ca mine.

11 iunie 2016

Zi frumoasă, soare de iarnă cu temperatura de 21 grade. Ce îți poți dori mai mult? Nu tu sculat și mers la servici, nu tu curățat zăpadă, nu tu străzi blocate de alunecuș, nu tu aglomerație la ortopedie cu fracturi de mâini și picioare. În schimb, 18 grade, dar atenție: Celsius, nu Fahrenheit.

În acest decor de iarnă braziliană clasică, mă îndrept spre masă. Nu e nevoie să ghicesc meniul, deoarece, dimineața, e clasic: ou ochiuri, omletă, margarină, bineînțeles pâine de 3 feluri și diverse checuri și dulcețuri care mai decare mai ispititoare.

Observ că prietenul meu și-a făcut obiceiul de a nu presta masa de dimineață. El susține că mănâncă în cameră, dar eu sunt convins că îl depășește mereu ora 8 în pat, și știe că numai găsește nimic de mâncat jos.

Oricum asta nu mă afectează, deoarece pot să privesc oamenii așa cum sunt ei. De exemplu, în dimineața aceasta mă așed la o masă învecinată cu o familie de negri stabiliți în Australia, familie compusă dintr-o femeie în vârstă (cred că e mama unuia) și o pereche (nu pot preciza dacă sunt frați sau soți, la negrii nu prea poți distinge vârsta). La masă cu ei s-a așezat și o doamnă, cam mult prea sociabilă după gustul meu. Perechea de negri apreciez că sunt în vârstă de 37 de ani, mama în jur de 75 de ani, iar doamna vorbăreață trecută binișor de 55 de ani. Mă uit cu coada ochiului când la omleta din farfuria mea, când la ei. De fapt îi remarcasem de câteva zile, dar nu în ”constelația” din dimineața asta. Vorbesc între ei, destul de zgomotos, băiatul explică ceva despre religie (sunt creștini, deoarece băiatul poartă la gât, oarecum ostentativ, o cruciuliță pe un lănțișor. Bineînțeles că ei termină înaintea mea, deoarece ei doar mănâncă și vorbesc, în timp ce eu mănânc și fac ”cercetări psihologice asupra comportamentului uman, atunci când e liber de prejudecățiile impuse de societate”. Așa că sună impozantă tema?

Deci să revenim la subiecții cercetării mele de azi. Termină masa, dau scaunele în spate ca să se poată ridica. Toți pleacă, continuînd conversația, mai puțin doamna în vârstă. Aceasta se ridică și ea, își ia bastonul rezemat de perete și … cu toată vârsta înaintată, așează scaulele sub masă, nu numai al său, dar și ale celor 3 comeseni care se îndepărtaseră deja. Am stat și m-am gândit, oare care ar fi cauza care a făcut ca cei 3 ”subiecți” ai cercetării mele de azi, să plece lăsând scaunele vraiște, împiedicând alții să treacă pe lângă masă, și acea doamnă în vârstă, negresă, cu probleme de deplasare, să pună scaunele la loc, fără să le atragă atenția că acest lucru este un act de civilizație și de respect față de alții (am încercat să parafrazez o sintagmă biblică, deja clasică).

Acest lucru, minor la prima vedere, mi-a arătat câteva lucruri: nu contează culoarea pielii, nu contează starea socială, nu contează gradele universitare. Singurul lucru care contează sunt ”cei 7 ani de acasă”. Tineretul de azi, în majoritatea lui, au uitat că nu sunt altceva decât niște rotițe prinse într-un angrenaj, considerându-se doar ca rotițe libere de ”contract” cu cei din jur, fapt care face să se rotească tot ca rotițe, dar haotic, doar pentru plăcerea de a se roti, fără un anume țel. Poate pare un lucru minor, dar pentru mine a însemnat mult, iar la ridicarea mea de la masă, am aranjat, cu grijă, scaunul pe care șezusem. Eu cred că mici întâmplări, dacă încercăm să le observăm, ne pot face mai buni și mai ales, mai doritori să fim ca și acea doamnă în vârstă, cu piele de culoare mai închisă. ”Cei 7 ani de acasă” nu au absolut nici-o legătură cu vârsta, culoarea pielii sau cât de bine știm să purtăm o conversație.

Mă ridic de la masă, îmi duc vesela și tacâmurile la ghișeu (așa fac toți) și mă îndrept

spre cameră. E mult prea devreme să sper în apariția intempestivă a prietenului meu. Pe scări mă întâlnesc cu un ”tovarăș de operație”, care mă întreabă dacă am depus un bilețel după operație în cutiile destinate colectării acestora. Evident, am răspuns NU. Plin de o amabilitate debordantă, ”tovarășul” de suferință se apucă să îmi precizeze două lucruri ce trebuiau făcute imediat după operație: să pun un bilețel pe care trebuia să scriu numele, data și ora operației și locul unde mă voi afla in următoarele 8 zile, la care a mai adăugat și ce trebuie să fac peste 8 zile, atunci când mi se vor ”scoate firele”. Evident că nimic din acestea nu le făcusem, așa că beneficiind de o viteză mult peste viteza luminii, mă execut, scriu biletul și îl depun în cutiile predestinate, totodată cu speranța că nu voi fi sancționat pentru întârziere. Acum să revenim la partea umană a problemei. Am fost obișnuiți să ne asigurăm, de o mie de ori, că nu există posibilitatea de a nu ne regăsi pe o anumită ”listă”, și de aceea ”inventăm” multe proceduri care să ne asigure prezența pe listă și dacă se poate chiar și în cap de listă.

Nu am putut explica interlocutorului meu faptul că acolo sus nu există timp și spațiu. Absența acestor minime cunoștiințe face imposibilă înțelegerea inutilității acestor bilețele. Entitățiile care au făcut operația știu precis cui i-a făcut, ce i-a făcut, unde se găsește persoana la momentul X în plan fizic, știu tot, fără să trebuiască să îi atenționăm. Acest bilețel este practic un afront la adresa omnipotenței entităților care sunt libere în lumea spiritelor, dar pentru noi, care nu ne putem orienta sau corela fără noțiunile timp și spațiu, lipsa acelui bilețel poate fi interpretat drept un sacrilegiu. Să ne întelegem: ori entitățile fac tot ce fac în deplină cunoștiință de cauză, ori noi trebuie să îi ”tragem de mânecă” periodic? Eu înclin să cred că entitățiile există, și știu mult mai bine cine suntem, ce ne lipsește și funcție de problemele fiecăruia ne tratează fără intervenția noastră. Să lăsăm deci entitățile să ne ajute, să ne vindece și să ne ridice spiritualicește, în momentul în care NOI apelăm la ajutorul lor, căci ele ne pot găsi oriunde ne-am afla sub această ”plapumă” a lumii fizice, sub care ne aflăm. Pentru ei amprenta noastră energetică contează, nu bilețelul cu datele de identificare pe care îl punem în cutii.

O altă atenționare din partea interlocutorului meu, de pe cele 18 trepte care duc către Arh. Raphael, camera mea, este cea legată de ”scosul firelor” după 8 zile de la operație. Protocolul spune că în ziua 7-a, seara la culcare, să pui un pahar plin cu apă lângă pat, noaptea vin entitățile și îti scot firele și energetizează apa. Dimineața te scoli și primul lucru pe care îl faci este să bei acea apă, apoi să faci celelalte lucruri zilnice. Îi mulțumesc pentru grija purtată mie, căci așa e frumos să te comporți față de cei ce doresc să îți facă un bine și plec să mă îmbrac și să merg să mă programez la încă o baie de cristale.

De data asta găsesc liber numai la ora 14,45, tot e bine că e după prânz.

Până la masă mai sunt 3 ore, așa că hotărăsc să bântui prin ”oraș”, practic orășelul e peste șoseaua principală, un fel de drum județean ce trece prin mijlocul orașului. Îmi place să mă plimb însă pe strada principală, plină cu buticuri cu cristale de toate formele, culorile și tipurile. Îmi place să mă opresc sub palmieri și sub pomi cu flori mari de un roșu aprins.

Și așa timpul trece, trece și masa de prânz și cu un entuziasm debordant mă îndrept către baia de cristale.

Mă așed pe pat, vine asistenta care îmi pune pe ochi bucata de pânză necesară protecției și mă lasă cu ale mele.

Îmi plac efectele băii, și ”vreau și eu una”. Așa se naște subiectul viitorului proiect: ”baie cu cristale portativă”. Cum la mine, între idee și realizare nu prea se găsește limită, de abia aștept să se termine sedința de tratament, ca să merg în oraș să caut cristale pentru proiectul meu. În sfârșit bate asistenta la ușă, semn că ”sunt liber”, îmi iau lucrurile, mulțumesc, și mă grăbesc spre buticurile cu cristale. E greu să alegi, mai ales când dorești 7 cristale identice și clare, fără incluziuni. În sfârșit găsesc, îmi cere 450 Reali brazilieni, cam mult, dar după o sesiune de negociere, le cumpăr cu 300 Reali brazilieni (trebuie să recunosc aportul decisiv al prietenului meu în procesul negocieriilor). Bună afacere, așa că mulțumit de acest prim succes, încep să caut furnizori de leduri RGB, adică led-uri a căror culoare poate fi programată (bineînțeles că pe internet). Găsesc precis ce îmi trebuia, urmează șina pe care să le montez. Găsesc la IKEA exact ce îmi trebuie, așa că proiectul e ca și finalizat. Oare …? Tot ce iese din prima, se poticnește la un ”cui”. Oricum proiectul e definit, cel

puțin ca titlu, soluția urmează.

Și așa vine masa de seară, mănânc și mă retrag ”cu torțe” în cameră ca să mă odihnesc, deoarece sunt totuși după operație.

12 iunie 2016

Pentru azi avem planificat să angajăm un șofer care să ne ducă la niște cascade renumite în zonă, în apropiere de orașul Pirenopolis, la o distanță de cca. 37 km de Abadiânia.

Șoferul vine să ne ia la ora 9, așa că e timp suficient. Mă scol destul de devreme, ca să am timp de un duș și de masă. Prevăzători ne facem și sandwichuri pentru drum. Totul e gata, șoferul e în fața intrării în pensiune, ne urcăm în mașină și pornim.

Plantație de eucalipți

Trecem pe lângă plantații de eucalipt, care îmi aduc aminte de țepușele lui Vlad Țepeș pregătite de ospitalierul domnitor pentru turcii doritori de turism pe meleaguri românești. Niciodată nu mai văzusem eucalipți ”pe viu”.

Solul arid, cu aspect marțian ne îmbie parcă să îl descoperim. Trecem pe lângă o barieră a Poliției Militare Federale, echivalentul Poliției Rutiere la noi, fără să ne oprească. Traversăm două șosele mari și iată-ne la intrarea Pirenopolisului.

Podul căruia o jumătate i-a luat-o apa

Istoria Pirenópolis începe în 1727 când a fost fondat cu numele de Minas de Nossa Senhora do Rosário de Meia Ponte, Meia Ponte (o jumătate de pod), deoarece jumătate a podului peste râul Almaș a fost spulberat într-o inundație. Primii colonizatori au fost portughezii care au venit pentru aur, ușor de găsit în Rio das Almas. Din 1750-1800 a existat o epocă de aur, atunci când au fost construite patru biserici și Pirenópolis a concurat cu Vila Boa (în ziua de azi Cidade de Goiás), ca cel mai bogat oraș din provincie. După 1800 a început o depreciere a industriei mineritului aurifer, și astfel o mare parte a populației a emigrat. Odată cu schimbarea rutelor comerciale la Anápolis, orașul a devenit izolat din punct de vedere economic. În 1890 orașul a schimbat numele de la Ponte Meia la Pirenópolis, cetatea Pireneus, după numele munților situați în apropiere. În 1960 odată cu construcția noii capitale Brasília, s-a deschis o exploatare intensivă a faimoasei Pedra de Pirenópolis (cuartit-micáceo). În anii 1980, hippies au sosit și au dezvoltat meșteșugul artizanatului. Astfel că Pirenópolis a renăscut din nou, cu un aflux foarte mare de turiști, în special de la Brasília. Bisericile au fost restaurate și toate cablurile electrice a fost îngropate în subteran.

Orașul e construit pe coline, cu străzi înguste în pantă, cu mașini parcate pe o parte a străzii, și bineînțeles fără locuri de parcare.

Trecem peste un pod îngust și foarte circulat. Podul are doar o cale de acces pentru autoturisme și doar un pasaj pietonal. Mă opresc să fac poze, blocând accesul turismelor. Surprindere, constat că nu sunt în București. Fotografierea podului de pe calea de rulare auto, durează cca. 2 minute, dar absolut nimeni nu mă clacsonează. Bineînțeles că nu am blocat intenționat accesul, mă comportam doar ca un turist entuziasmat de cele ce vedeam. La un moment dat se apropie șoferul nostru de mine și cu blândețe mă avertizează că e momentul să degajez accesul turismelor, care deja stăteau la coadă să treacă (se pot vedea în poză autoturismele care așteptau să termin sesiunea foto, pe cele din spate chiar dacă aș fi făcut selfie, tot nu s-ar fi văzut căci ocupam eu întregul cadru.

Orașul e plin de lume, mulți turiști, dar și mulți băștinași care se îndreptau către cele patru biserici catolice ale orașului. Mă simt puțin rușinat că în timp ce ei se îndreaptă evlavioși către întâlnirea cu Divinitatea, eu mă îndrept către o plăcere lumească, scăldatul în cascadă.

Orașul păstrează încă patina timpului în care portughezii au pus piciorul pe pământul brazilian. Te aștepți ca din clipă în clipă să dai cu ochii de un conchistador portughez în armură, dar din fericire șansele unei asemenea întâlniri de gradul 14, sunt excluse.

Mă uit la cei pe care îi întâlnesc. Îmi amintesc o statistică referitoare la structura populației Braziliei.

Baraca și originalul cuier pentru haine

Podeț suspendat peste abisuri

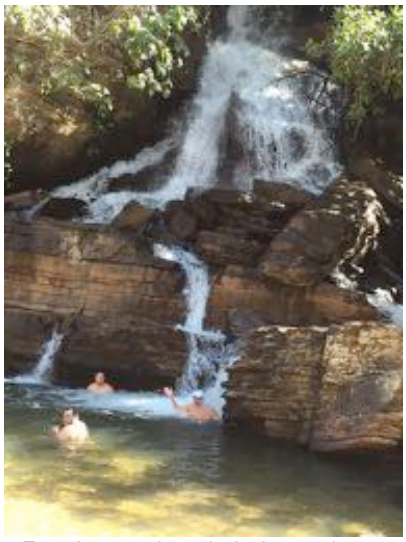
Eu sub cascadă, salutând posteritatea

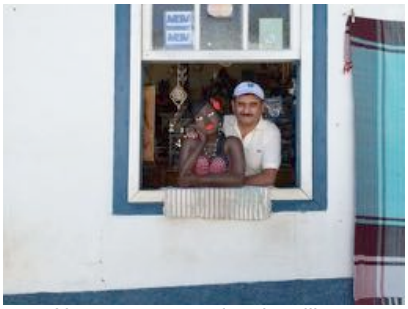
Noua mea cunoștință braziliană

Populația Braziliei este alcătuită din mai multe grupuri etnice și rasiale, 49,9% din populație fiind albă, 43,2% mulatră, iar restul neagră, asiatică sau amerindiană. Se vorbesc circa 180 de limbi diferite, cea mai răspândită fiind portugheza.

Diversitatea etniilor a fost structurată de Institutul de Geografie și Statistică în cinci categorii, în funcție de culoarea pielii și rasă: *brancos*(albi), *negros*(negri), *pardos* (mulatri), *amarelos* (asiatici) și *indios*(amerindieni).

Toți sunt prietenoși și doritori să îți vândă suveniruri. Noi însă suntem acum doar în trecere. Ne îndreptăm pașii (anvelopele mașinii) către Parcul din Munții Pirinei, Goias. Drumul trece printr-o suburbia a orașului, cam murdară, cu mașini multe parcate fiecare pe unde a apucat, nu văd însă câini comunitari, dar bănuiesc că sunt.

Drumul este bun, sunt 6,4 km, pe care îi parcurgem în 15 minute, apoi drumul cotește brusc la stânga, și intrăm pe un drum, cum am spune noi, forestier. Mergem așa cam 1,5 km și ne oprim la o poartă, aici trebuie să plătim 20 Reali pentru fiecare persoană, deoarece intrăm pe un domeniu privat.

Plătim și ne continuăm drumul, cam tot 1,5 km, până la un popas, să îi zicem, ceva între o baracă și o bodegă. Parcăm mașina. Merg la wc-ul public, murdar, dar folosibil, pentru a îmi pune costumul de baie. Mă folosesc de cuierul ingenios, construit dintr-o felie de trunchi de copac în care s-au bătut 5 cuie (4 cuie pentru haine + 1 cui pentru atârnat), folosesc acest ingenios accesoriu, pe care chiar și IKEA ar fi invidioasă, ca să îmi atârn hainele în timpul schimbării recuzitei.

Echipat corespunzător, o apuc voinicește pe o potecă în coborâre, spre cascada Usina Velha. Trec un podeț suspendat ce se balansează la fiecare pas, similar cu podețele peste abisurile din Tibet, și în fața mea se deschide o priveliște de vis. Sunt norocos deoarece în cazul de față, abisul e de doar 2 m, dar oricum, tot abis se cheamă.

Ne punem hainele pe mal. Formăm o redutabilă falangă, formată din șoferul nostru, ghidul (un american simpatic aflat în plin process de asimilare braziliană), prietenul meu și eu, ”cu voia dumneavoastră ultimul pe listă” .

Cum toți apreciau faptul că apa poate fi rece, EU, sparg gheața și mă arunc în valuri. De fapt, după 4-5 pași, cad într-o groapă în plin avânt demonstrativ, și pierd brusc din altitudine, doar șepcuța mea mai plutea la suprafață, semnalizând zona geografică în care fusesem reperat ultima oară. Mă dezmeticesc însă repede, revin la suprafață și pornesc, cu mai multă precauție de astă dată, pe drumul spre cascadă. Marșul de apropiere se finalizează cu un succes planetar, mă avânt sub jetul ce se prăvălea de sus, și de abia atunci constat cu o stupoare de neinvidiat, că apa e întradevăr rece. Dar ce mai contează? Sunt sub jet, așteptând în zadar urale sau măcar aplauze de pe mal. Nimic însă. Acum apa începe parcă să se mai încălzească, așa că decid, în unanimitate cu mine însumi, să nu ies pe mal deocamdată. Mai în apă, mai pe mal, mai explorând și alte jeturi ale cascadei, timpul trece, se face ora 12 și adunarea generală hotărăște să revenim la zona citadină a orașului. Votul a fost foarte strâns: 3 la 1, nici-o abținere. Nu e greu de ghicit că singurul vot negativ a fost al meu. Cum însă democrația necesită și sacrificii, mă supun majorității, ajung la wc-ul cabanei și folosesc din nou atât de originalul cuier, care îmi surescitase imaginația cu 3 ore înainte.

Fără alte incidente majore, ajungem în sfârșit în oraș. Nici până acasă nu am putut înțelege de ce doar eu eram doritor să mă plimb pe străzile atât de pitorești ale orașului? Deci plec singur, escortat la câțiva pași în spate de șoferul nostru. În acel moment m-am simțit atât de important, încât nici măcar bietul Clinton nu a avut parte de o asemenea satisfacție, atunci când o pregătea pentru viață pe ingénua practicantă Monica Lewinsky. Și ca să dau o palmă morală celor rămași în mașină, am întâlnit o minunată negresă, care a acceptat să facem o poză împreună. Aici prezența escortei mele (șoferul) și-a dovedit eficacitatea făcând pozele. Nu am putut zăbovi prea mult în preajma frumoasei negrese, deoarece mai așteptau și alții la rând. Am rămas cu ochii la ea și o priveam cum mă îndepărtam, păcat că era de ghips și era și pe inventarul unui magazine de suveniruri.

Noroc cu bodyguard-ul meu, căci altfel încă și acum aș fi căutat mașina pe îngustele străduțe care parcă erau trase la indigo.

O străduță (pe trotuar e șoferul care luase comanda pentru a asigura revenirea la bază)

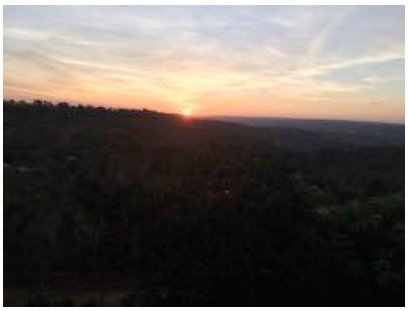

Punctele luminoase sunt orbs-uri

Trecem din nou printre plantațiile de eucalipt, prin dreptul Poliției Militare Federale, pe lângă câmpurile pline de mușuroaie de termite înalte de 0,5 m., și iată-ne din nou în Abadiânia.

Ne schimbăm și ne așezăm fiecare în pat, în așteptarea cinei.

În seara asta planificasem să plecăm la ”vânătoare” de ”orbs”-uri. Sunt curios dacă ”planul de acasă se potrivește și cu cel din târg”.

Orbs-urile le percepem ca sfere luminoase, sfere de lumină ce apar ocazional în fotografii fiind de fapt **entităţi spirituale** (pe scurt, **spirite**), invizibile în mod natural, dar care doresc să ni se facă vizibile în anumite circumstanţe. ”*Nu ar fi imposibil de obţinut şi dovezi materiale, de fapt ele au şi fost obţinute de spiritiştii secolelor trecute, dar cine mai ţine cont de ele acum? Poate că mai puternice şi folositoare sunt concluziile la care ajunge fiecare om în parte, folosindu-şi inteligenţa şi intuiţia. Pe acestea nu i le poate distruge nimeni şi nici nu le va uita vreodată. Sunt cea mai sigură avuţie şi temelie a evoluţiei spirituale*” – frumos spus, nu de mine ci de Răzvan.
(http://www.spiritus.ro/RAZVAN/globii_luminosi_din_fotografii.htm).

Cu aceste precizări, așteptăm înserarea, … și la treabă. Încercăm fotografieri în diferire zone din jurul Casa deInatio, și spre surprinderea mea, reușesc să imortalizez câteva. Interesantă experiență.

Satisfăcuți, ne retragem la sediile noastre de campanie, pregătindu-ne de marea întâlnire ce va avea loc mâine cu Cascada Sacră.
Noapte bună și pe mâine.

13 iunie 2016

Scularea de dimineață, pentru mine, căci prietenul meu tot ”mănâncă în cameră”. E drept că a venit cu 2 valize, dar nu mi-am putut închipui că una e cu mâncare pentru micul dejun. OK, sărim peste acest mic amănunt, total neimportant, și intru în rutina deja formată: duș, mic dejun, 10 min. siestă.

La ora 10 ne întâlnim în fața recepției și hotărâm ca înainte de a lua un taximetru până la cascadă, să trecem până la oficiul din interiorul Casei de Inațio din două rațiuni: să se programeze prietenul la o ședință de baie de cristale și să cerem aprobarea de la ”entitatea de serviciu” (în cazul nostru, o femeie de serviciu care tocmai spăla pe jos folosind o soluție care făcea o spumă imensă, spumă ce ne-a forțat să luăm o distanță apreciabilă față de cea care era împuternicită să valideze sau invalideze accesul meu la cascadă, aprobarea fiind necesară doar celor ce merg prima dată acolo. Ulterior am aflat că acea ”împuternicită”, este de fapt recepționistă, dar că fișa postului prevedea și partea de igienizare a locului de muncă. Prietenul meu ca un ”om al casei” nu avea nevoie de aprobare. Cu o voce cu accente intens matrimoniale, sunt înștiințat că fiind împuternicită de împuternicitul entităților, imi acordă acest favor.

Emoționat de eficiența acestei emiteri de autorizație de vizitare, mă gândesc cât de practic ar fi să se extindă acest procedeu de ”împuternicire de către un împutercinit” și la ghișeele administrațiilor locale din București, acolo unde funcționează tot un soi de împuternicit al împuternicitului. Diferența majoră constă în onorar, aici e gratis, în țară costă.

Găsim cu ușurință un taxi, care în schimbul a 20 Reali, ne duce la cascadă, ne așteaptă și ne readuce la locul de plecare.

Ca un Toma-Didymus autentic, spre exasperarea prietenului meu, încep să comentez regulile de acces. Din start toate mi se par ciudate, însă pe parcurs îmi revizuiesc atitudinea față de unele și spre satisfacția prietenului, îmi retrag unele critici, nu însă pe toate.

Taxiul oprește regulamentar la umbra unui palmier, și noi coborâm. Recitim regulile afișate în 4 limbi pe un panou mare. Printre ele găsesc:

- să nu se stea mai mult de 2 minute de persoană la cascadă

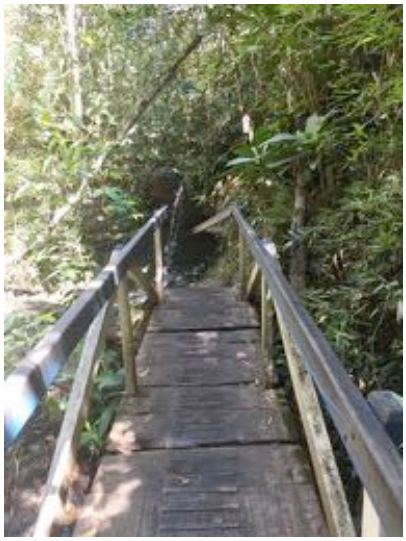

Cascada sacră

- să intre numai bărbați cu bărbați și femei cu femei (cred că e o preluare din islam)
- să nu fotografiezi
- să nu se coboare la cascadă decât dacă sunt minimum 2 persoane

OK, coborâm pe o potecă, atenție betonată și cu parapete pe margine, bineînțeles bărbați cu bărbați și femei cu femei, cum însă nu aveam femei cu noi, ne prelevăm de situație și ne îndreptăm cu costumele de baie sub braț, spre o poartă cu zăvor. Aici, fiecare spune în gând o rugăciune prin care mulțumim faptul că am putut fizic ajunge până aici. Această rugăciune mi se pare binevenită, deoarece avem privilegiul de a ne afla într-o zonă de energie puternică și pură.

Ca regulă, dacă poarta e închisă, nu dai buzna înăuntru, deoarece sigur există cineva la cascadă. Dacă poarta e deschisă, e cale liberă. Ajungem la poartă … și poarta e închisă. Așteptăm să vedem cine urcă de la cascadă, bărbați sau femei? Desigur urcă 3 bărbați care trag după ei poarta. Acum puteam vedea dacă precursorii mei au citit regulile, cine urmează, bărbat sau femeie? Pentru mine e clar, cei dinainte citiseră regulile și se conformaseră. Iese tot un bărbat, care lasă poarta deschisă. E rândul nostru, dar auzim voci pe potecă și hotărâm să îi așteptăm. Întradevăr apare un grup format din 4 bărbați și 5 femei, însoțiți de o ghidă, considerată în ecuația noastră tot femeie, deci 6 femei. Aici nu se aplică principiul ” ladies before”, ci ”primul venit, primul servit”.

Ne constituim într-un grup de bărbați complet și pătrundem încrezători prin poartă, pe care o zavorâm în urma noastră. Continuăm să coborâm pe potecă. La o mică cotitură a potecii, apare o bancă, semn că e momentul să schimbăm recuzita din dotare. Acum apare primul ”aha”, de aceea se intră numai bărbați cu bărbați, etc., pentru a se păstra intimitatea. Echipați cu costume de baie de culori și designuri diferite, ne continuăm coborâtul. După trecerea unui podeț destul de alunecos, ne trezim în fața cascadei. E o cădere de apă relativ modestă, cam de 4 m înălțime. Nemaiputând merge în grup, reorganizăm structura grupului, din tip ”halandala” în șir indian, cu toate că ne aflam în Brazilia (oricum de șir brazilian nu auzisem).
Aici apare al doilea ”aha”, sub cascadă nu se poate ajunge decât mergând pe o rocă alunecoasă, ținându-te de o balustradă. Staționarea mai mult de 2 minute ar putea crea ambuteiaje pe poteca de acces, în condițiile de trafic intens.
Stau cuminte în rând și aștept întâlnirea cu cascada. În sfârșit îmi vine rândul, avansez curajos și având experiența cu cascadele din ziua precedentă, mă așed entuziast sub jet. Entuziasmul durează doar o nano secundă, căci apa e atât de rece, că ai toate șansele să îți cadă plombele instantaneu. Un nou ”aha” se prefigurează, nu e bine să cobori la cascadă singur, căci șocul termic produs de contactul cu apa sau alunecarea pe piatrade sub jet, poate provoca accidente. Ies teafăr din apă și mă îndrept spre banca cu efectele uscate. Întorc capul, ultimul membru al grupului este încă sub jet și o grimasă de tipul Quasimodo (cocoșatul de la Notre-Dame), mă face ca din gura mea să plece ultimul ”aha”. E drept că nu e plăcut să te vezi în poză într-o asemenea ipostază.

Lăsând însă gluma la o parte, regulile sunt corect definite, singura obiecție a mea este că li s-au dat un character mistic, dar dacă așa e piesa, trebuie acceptat scenariul așa cum e scris, de aceea am plătit să stăm în lojă.

Se spune că apa e sfințită, corect ar fi să se spună că este puternic energetizată, e o apă extraordinară, e un balsam pentru corp, și asta pentru faptul că preia o energie imensă, trecând, geologic vorbind, printr-o structură imensă de cuarț pur. Întreaga așezare e situată pe o placă imensă de cuarț, cea mai mare din lume, atât ca suprafață, cât și ca adâncime.

Asta e și explicația faptului că, tocmai în această zonă, există condiții optime de a se produce vindecări miraculoase, oferind entităților condiții de a prelua controlul unui corp fizic în vederea efectuării de operații atât fizice cât și spirituale. Am acum explicația, cel puțin pentru mine, a fenomenelor care se petrec aici. Sunt reale, dar explicate oamenilor prin percepte religioase. Asta a și dus la habotnicism, în loc să fie explicate prin nivelul de cunoștiințe pe care Universul a permis să le accesem acum. Suntem în 2016 și cred că e bine să abandomăm terminologia evului mediu, apanaj al bisericilor doritoare de putere asupra conștiinței umane. E doar părerea mea și îmi cer iertare celor pe care i-am ofensat cu modul meu de a vedea lucrurile. Cred în tot ce se petrece aici, dar ar trebuie, după părerea mea, să cam ”up to date”

comunicarea.

Ajungem sus, lăsăm poarta deschisă și ne îndreptăm către taxi, care ne așteptă cu amabilitate.

Ajungem la pensiune, mâncăm și eu trec peste toate granițele politeții și mă retrag pentru a scrie impresiile zilei.

14 iunie 2016

Uf, am trecut cu bine peste posibilele evenimente generate de o dată de 13. Nu știu dacă Marte e în retrograd, dar totul a mers ieri perfect. Suntem pe 14 iunie, ziua începe răcoroasă, e normal pentru o zi ”geroasă” de iarnă. 15 grade cam puțin, dar sper să se încălzească. Azi e zi de relax, singura activitate pe ordinea de zi fiind ora de cântat de la ora 15, căci peste informarea de la ora 17, sărim, ne aplicând, de această dată, principiul leninist: învață, învață, învață.

Drumul spre și de la cascadă (sus pe deal Casa de Inație)

La masă, evident reluăm teoriile contradictorii despre diferența dintre sacru și energie divină, discuții care se finalizează cu remiză, așa cum era și de așteptat.

Atunci îmi aduc aminte că la ultima vizită la cascada sacră nu am testat nici energia solului nici cea a apei. În baza acestor considerente, propun să mai facem o vizită la cascadă. Propunerea a fost supusă la vot, și cum se constată balotaj, iau inițiativa de a merge singur. Mă înarmez cu șapca de soare, telefonul, pendulul și 2 sticle goale de apă și plec. Drumul e argilos, o argilă roșiatică și e plin de praf. Traseul îl parcurg în 10 minute, mergând lejer, făcând poze. Ajung la poarta de la cascadă. E închisă, sper să nu am mult de așteptat. La scurt timp după mine ajunge un ins care mă invită să mă atașez grupului lui. Mă uit la el, părea singur la prima vedere, dar dacă se considera grup, nu voiam să îi stric plăcerea, accept, deschide poarta și intrăm. Galant mă poftește pe mine să intru primul, apoi închide poarta. Cobor până la bancă, si ”surprise”, un grup de vreo 8 oameni îl așteptau, toți bărbați. Îmi retrag, în gând, bănuielile și îmi scot bluza, semn că eram hotărât să intru în apă, de data asta cu pendulul pregătit pentru măsurători. Cel care părea conducătorul grupului, mă invită să merg primul la cascadă, căci ei vor spune întâi o rugăciune. După aspect și modul lor de comportare, oarecum superior și arogant, am convingerea că sunt evrei, dar asta nu are absolut nici-o importanță, atâta timp cât recunoaștem că avem același tată ceresc. Cobor, fac măsurători, totul în jur părea o sursă enormă de energie, atât până la cascadă cât și în zona din apropiere.
Iau apă în cele 2 sticle cu care fusesem dotat, și o pornesc pe drumul de întoarcere. Cu greu rezist să nu testez apa, dar vreau ca demonstrația să o fac în prezența prietenului. Pe tot parcursul drumului de întoarcere, m-am oprit și am făcut măsurători. Toate rezultatele arătau prezența unui câmp energetic deosebit de mare.

Și acum vine partea nostimă. Până în acest moment am susținut cu vehemență că trebuie adaptat setul de definiții, înlocuind termenul de sacru, cu cel de energie Divină sau a Universului. Ei bine, venind singur pe drum, am avut o revelație care m-a făcut să îmi revizuiesc poziția. Pentru omul anului 2016, dacă ai înlocui cuvântul sacru cu energie, automat ar dispărea respectul oamenilor față de acest loc. Cum cineva să aibă respect față de energia electrică, eoliană, a mărilor, etc. Când spui sacru, facem imediat conexiunea cu perceptele religioase, percepte care indubitabil trebuiesc respectate. Așa că de acum încolo voi folosi în discuții termenul de sacru, dar îi voi da o nouă consistență, cea de energie divină, bineînțeles doar în mintea mea. Voi face astfel un ”dicționar pentru uz intern”.

Ajung în sfârșit acasă, convoc pe prietenul meu la un demo și testez. Surprise, apa este încărcată energetic atât de puternic încât era cât pe ce să scap pendulul din mână, atât de tare se rotea. Temător prietenul meu a refuzat să guște apa, până când am băut eu o jumătate de sticlă. Gust excepțional, un adevărat balsam pentru căile interne.

Și pentru că tot sunt la capitolul teste, iau bidonașul meu de 5 l de apă plată cumpărată (nu mai sunt în el decât 3,5 l) și îl testez. Nimic, mort din punct de vedere energetic (deci apa care era vândută drept sacră, era doar o simplă apă plată). Torn în el cca. 2 linguri de apă adusă de la cascadă, amestec, testez din nou. Nivelul energetic al apei din bidonaș devine perfect identic cu apa adusă. Comunic prietenului meu rezultatul, și în loc să se entuziasmeze, îmi comunică sec: mâine am

să îmi cumpăr și eu un pendul. OK, îmi zic în gând. E totuși un pas important: "un pas mic pentru om, dar un salt uriaș pentru omenire" (fraza nu îi aparține lui Neil Armstrong, ci lui Monkton, care le-a rostit cu o zi înainte de lansarea misiunii Apollo 11, iar Armstrong a trebuit să le învețe pe de rost, ca apoi să le recite la aselenizare).

Și așa e bine, tot s-a prins ceva din dizertațiile mele.

Prietenul meu devine iritat de insistențele mele cu proiectul meu cu baia de cristale, așa că hotărăște să își cumpere unul. Îl însoțesc și e anunțat că i s-a aprobat să cumpere unul. Îl plătește și i se explică faptul că aparatul îl poate lua imediat, dar cristalele trebuiesc depuse în camera lui John pentru energetizare. E clar, dacă voi purta de acum în colo cristalele cu mine, ele se vor energetiza.

Noua oră de muzică

Și ca în orice zi de marți dupămasa avem program artistic urmat de acea introducere făcută pentru cei noi veniți.

De data asta avem parte de o nouă corepetitoare. O doamnă slăbuță, dar nu disgrațios de slăbuță, însă cu o viață în ea de neimaginat. A reușit să electrizeze pe cei prezenți. După fiecare cântec, toți au aplaudat din suflet. Am cântat pe mai multe voci, două erau cele pe care ea le-a constituit din vocile celor prezenți, restul vocilor mi-au aparținut. Am folosit acest truc din dorința de a nu pune în umbră prestația celorlalți.

Urmează masa de seară și apoi ultimele impresii scrise în jurnal și culcarea, căci mâine mă voi prezenta voluntar la o nouă operație. Urmează 24 de ore de carantină, așa că … noapte bună.

15 iunie 2016

Zi frumoasă, mă scol bine dispus și plin de încredere că această operație va fi un succes.

Duș, mâncare și deplasare la sala de așteptare.

Mă așed în rândul voluntarilor pentru operații. Pășesc în camera de operații, care nu seamănă de loc cu sălile de operații cunoscute. Mă așed pe bancă alături de colegii mei de intervenție și operația începe. De data aceasta am scris pe un bilețel doar cuvântul diabet, și în loc să îl pun în triunghi, sau să îl dau lui John, l-am uitat în buzunarul bluzei. Se încheie ritualul de intrare în meditație, stăm cu ochii închiși și cu palmele în sus, așezate pe genunchi. La un moment dat aud undeva în fața mea o femeie care parcă se îneca atunci când respira. O respirație ce semăna mai repede cu un hârâit. După 3-4 minute, bănuiesc, deoarece nu am deschis ochii, se apropie de ea una din supraveghetoare și o întinde pe un pat în cameră. Îi spune cu voce scăzută o rugăciune adresată Fecioarei Maria, și femeia se liniștește. Nu după mult timp simt în dreptul pancreasului parcă un fel de trepidație, sau mai bine zis câteva zvâcniri, apoi totul intră în normal. Se termină ”operația” și nu mai stau la instructajul post operator, căci îl mai auzisem odată.

Pun șepcuța pe cap, așa sunt indicațiile și mă grăbesc către pensiune, fiind conștient că va urma o dupămasă groaznică, o noapte și o dimineață de carantină.

Explicația pe care o servesc cei de la Casa, se referă la faptul că chakrele sunt deschise și astfel pot intra energii perturbatoare, pe de o parte, pe de alta nu e indicat ca energia pe care o ai, să o consumi prin efort, … chiar dacă efortul ți-ar crea plăceri. Asta e explicația faptului că în carantină ți se aduce mâncarea la cameră. Mă așed în pat și mă simt toropit, senzație pe care nu am avut-o prima dată. Încerc să moțăi până vine prânzul, apoi cina.

CARANTINĂ 24 ore

Ne vedem mâine.

16 iunie 2016

Noaptea a trecut relativ liniștită. Am avut un vis ciudat (e greu de reprodus, a nu se interpreta că ar fi fost erotic) care în rezumat ar putea fi concentrat într-o frază: ”tot

ce ai adunat încă din copilărie, acum ai aruncat”. Bine, visul a fost cu scene pline de subînțeles și suspance.

Vine masa de dimineață tocmai când mă relaxam mai bine după visul avut. Mănânc în fugă, doar, doar voi prinde seria 2-a din vis, dar se pare că serialul avusese un singur episod. Mă uit la ceas, e deja ora 9,15, aș mai avea 45 minute de carantină, trec vitejește peste cele trei sferturi de oră, mă reped în calcurator doritor să scriu cele întâmplate.

Tichetele de identificare

Se face ora de masă, prietenul meu, care nu fusese în carantină, mă așteaptă la masa de prânz cu o veste greu de refuzat: mergem la ora 1,30 la meditație, în zona unde John face vindecări. Pe de o parte mă bucur, pe de alta mă gândesc cu dragoste și compasiune la fundul meu care va fi nevoit 4 ore să nu se miște pe o bancă destul de tare. Dar totul are un preț, vrei meditație, trebuie să negociezi cu fundul, să accepte sacrificiul inerent.

În sfârșit intrăm, ne așezăm pe bancă, caut să găsesc o poziție cât de cât rezonabilă, închid ochii și în loc să intru în meditație, intru în gândurile mele legate de manevra simțită la pancreas și visul de azi noapte. De unde stau îl pot vedea pe John. Pare parcă deosebit în gesturi decât cu o zi înainte.

Ușa pe care se intră în zona în care John face tratamente

În sfârșit fundul meu răsuflă ușurat. Meditația a luat sfârșit și ieșim în parcul casei. Întâlnim un grup de români din Arad, important este că sunt ardeleni. Schimbăm câteva impresii, bineînțeles că în română, și ne despărțim căci e ora mesei și ei sunt cazați la altă pensiune.

Ca de obicei cina e extraordinară, mâncăm și prietenul meu se îndreaptă către Gabriel, în, timp ce eu iau drumul către Raphael, camerele noastre.

Trebuie să recunosc că sunt cam obosit, așa că refuz invitația prietenului meu de a mai sta de vorbă. Lui îi arde de vorbă căci nu e proaspăt operat ca mine.

Mă arunc în pat, fără să mai pun pe mine pijamaua și trag pledul peste mine. Dorm cu geamul deschis, căci iarna braziliană e călduroasă.

17 iunie 2016

E din nou dimineață. Bine că s-a făcut ziuă. A fost o noapte lungă în care cu am închis un ochi. Durere de cap înfiorătoare, iar pe la ora 3, am avut ocazia să fac un inventar a ceea ce am mâncat în ultimele 3 zile. Lucrul acesta m-a cam pus pe gânduri, nu știam că traiectul meu digestiv e atât de leneș. După vizita nocturnă și deloc de invidiat la toaletă, m-am așezat în pat și am zăcut până pe la 8,30, când m-am prezentat în fața lui John pentru ”revizia tehnică”.

Șirul care așteaptă să intre la John

Fiind un tip norocos din fire, tocmai când ajunsesem, se anunța în portugheză, engleză și franceză (e drept că textul era din ce în ce un mai prescurtat decât textul din portugheză). M-am așezat cât am putut mai în față, ies asistenții cu ustensilele: cuțit, foarfecă, ață, ac, pensetă lungă, sfredel (un fel de burghiu), apă și prosop. Erau două femei, pe care ulterior am observat că trebuia una să fie operată la ochi, cealaltă părea că pe creier, deoarece i-a băgat sfredelul adânc pe nas cu direcția în sus. În general nu suport să văd sânge (nici măcar dacă curge din propriul nas), dar am fost atent la fazele de anestezie. Acum pot spune cu certitudine două lucruri: NU John face acele operații fizice, iar anestezia se face prin hipnoză.

Susțin că operațiile nu le face John, deoarece și cel mai mare chirurg existent, nu ar reuși să facă asemenea operații, cu instrumentarul folosit de John și în condițiile total diferite de cea mai modestă sală de operație. Pentru mine e foarte clar că o entitate ”împrumută”, temporar, corpul fizic a lui John și efectuează operația. Să mai ținem cont și de faptul că nimic nu e sterilizat, se execută pe un mic podium în fața a sute de oameni.

Referitor la partea de anestezie, aceasta se face prin inducție hipnoptică. John trece încet mâna peste fața celui ce a acceptat operația, după care persoana rămâne în poziția respectivă. Parcă pentru a îmi întări această convingere, după ce a fost indusă transa primei femei, John i-a cerut să se așeze pe un scaun, deoarece operația urma să se facă pe ochi. Femeia face câțiva pași în lateral și vrea să se

Sala unde se țin tratamentele

ă și tablete

așeze, deci recepționase sugestia. Deoarece pierduse însă simțul orientării, dar dorind să pună în aplicare sugestia, încearcă să se așeze, neconștientizând că scaunul era cam departe de ea. În ultimul moment, doi asistenți o prind și o așează în scaun, după care începe operația. Nu știu pe ce considerente de astă dată au fost duse la ”infirmerie” în stare de hipnoză. La operația de miercurea trecută, subiectul a fost readus din transă imediat. Eu pun pe seama faptului că nu este aceeași entitate care împrumută corpul fizic al lui John. Fiecare cu tehnica lui, nu?. Poate că sunt și entitățile ”specializate” pe anumite tipuri de operații și deci folosesc metode diferite. Este clar pentru mine faptul că în aceeași zi nu se fac toate tipurile de operații, ultima a fost pe ovare, acum ambele au fost făcute pe zona capului (ochi, creier, etc.).

Ca o concluzie finală, verificată de un fost Toma-Didymus, ceea ce se face aici este atât de real, ca și faptul că după noapte vine zi. Am venit cu oarecare scepticism, dar plec cu certitudinea că diferite entități efectuează operațiile sau tratamentele, și nu John, cel de toate zilele.

Se formează rândul ”Revizie”, mă așed în rând, clătinându-mă după o noapte nedormită (plus întâlnirea mea de grad 0 cu toaleta), dar rezist, așa cum au rezistat și înaintașii noștri la Oituz. Coada (adică rândul) înaintează într-un ritm greu de intuit. Uneori înaintează cu viteza a 5-a, alteori cu a 1-a, dar niciodată în marșarrier (asta e bine). Ajung în fața lui John, îmi întinde mâna stângă, se uită la mine, îmi scrie o ”rețetă” și îmi recomandă un masaj (nu erotic, deoarece timp de 40 de zile de la operație nu e voie să faci, printre altele, sex.

Iau rețeta și trec în camera unde se face o scurtă meditație de revenire. Cam asta a fost ”revizia tehnică”.

Plec (singur, deoarece prietenul meu a participat la meditația care însoțește întreg procesul și poate dura până la 4-5 ore, depinzând de ”lungimea”rândurilor” (adică de numărul celor care au ales fiecare rând).

Pe drumul spre pensiune întâlnesc din nou ”grupul de români” (am folosit ghilimelele, deoarece grupul este format din 2 fete române și un austriac”). Simpatici oameni, fetele locuiesc una în Arad, alta în Austria, și evident austriacul tot în Austria. Austriacul e și medic de profesie, așa că auzind peripețiile mele din noaptea precedentă, se oferă (și chiar îmi dă) o soluție pentru indigestie. Curios, dar chiar își face efectul.

Merg la masă, hotărât să nu scap întâlnirea cu John, pe linia specială de vineri dupămasa, linie sugestiv intitulată ”linia bye-bye”.

Stau totuși puțin întins, deoarece încă mă simt slabit.

La ora 14 mă prezint în marea sală de așteptare, cea cu podiumul unde se fac operațiile demo. Cei care ”asigură” meditația în dupămasa aceasta, intră și se așează în bănci. Acum observ și recuzita cu care intră: perne pentru dedesupt și perne pentru deasupra, adică: perne pe care să șeadă și perne pe care să își așeze mâinile. Acum realizez că pentru ”profesioniștii meditativi” aceste elemente de decor sunt esențiale. Să stai 4-5 ore nemișcat pe o bancă, pe care stau încă 4 inși, pe care nu vrei (și nu e frumos) să îi deranjezi, e un lucru greu de realizat în condițiile unui ne experimentat ca mine. Eu am încercat numai de 2 ori, și mi-a fost de ajuns. Sunt întradevăr unii care intră chiar în theta (cam 20-30% după aprecierea mea), restul meditează așa cum știu și pot. E interesant faptul că în fața scaunului lui John există, pe 2 rânduri, câte 6 fotolii, față în față, foarte confortabile, în care meditează doar cei aleși (și aici se pare că funcționează principiul: cei aleși și restul). Oricum e clar, sunt mulți care vin aici pentru energia locului, pentru liniștea și pacea care domnește peste tot, doar în partea dreaptă a șoselei naționale care taie, parcă, orașul în două. În partea stângă, orașul este un oraș identic cu orice oraș de provincie european (cârciumi, bodegi, gălăgie, murdărie, etc.) cu întregul decor specific, un fel de Moreni brazilian.

Începe predica, bineînțeles că e în portugheză. Un domn în vârstă (cred că are vreo 70 de ani) și o frumoasă portugheză (înaltă, subțirică, cam de 30-35 de ani și cu o voce plăcută, caldă) alternează la microfon. Se spune Tatăl Nostru și Ave Maria. Dacă Tatăl Nostru îl spun în română, la pasajul cu Ave Maria fac play-back, deoarece nu știu textul.

Eu cu fetele de la Arad

Poză de grup

Încep să se formeze rândurile. Logic, rândul bye-bye ar trebui să fie la sfârșit, dar eu tot sper că măcar să fie intercalat, dacă nu primul.
Dorința nu mi-a fost ascultată, așa că se începe cu ”rândul ora 14”, apoi rândul 2, rândul 1, rândul ”revizie” ... și în sfârșit rândul bye-bye. Mă așed voios în rând, ”înarmat cu: 3 cărți (ale prietenului meu) și 5 triunghiuri, toate spre a fi supuse unei dedicații sub formă de autograf. Cum deja sunt familiarizat cu regulile casei, ajung foarte în față și aștept să ajung în fața lui John.

Și iată, stau în fața lui John, și încerc o stare de bucurie amestecată cu un sentiment de tristețe. Simt bucurie căci energia lui John crează o stare euroforică, de pace și liniște, tristețe pentru că a te așeza în rândul bye-bye este semnalul că șederea în acest loc minunat se apropie de sfârșit. Doar 1 minut și contactul meu cu John va rămâne doar prin cristalele pe care le-am încărcat cu energia lui și cea a locului.

Acum urmează așa zisele poze de grup cu John. Linia bye-bye se termină și John iese afară. Este acum John cel de toate zilele, un bătrânel puțin aplecat de spate, cu mișcări greoaie. Pe față i se citește o oboseală greu de dus, e epuizat după o zi în care și-a oferit corpul fizic entităților pentru a ajuta oamenii. Singurul lucru care îți amintește că stai în fața aceluiași om care cu câteva ore înainte opera fizic fără anestezie, sunt ochii, aceeași ochi care ti-au citit aura. E fantastică transformarea, transformare care dovedește că Sf. Rita, cea care i-a dat de veste lui John că a fost ales pentru o misiune, la doar vârsta de 16 ani, nu a greșit.

Se constituie grupuri adhoc și așteaptă ca John să vină în mijlocul lor. Acesta trece de la un grup la altul, făcând scurte pauze într-o mică cămăruță, deoarece suportă cu greu soarele arzător de iarnă braziliană.

Alerg după el, doar doar îl pot prinde singur, dar șansele dispar una după alta.

Ședința foto se încheie și John se retrage.

Aceasta a fost o experiență de care îmi voi aminti întreaga viață.

Ce urmează e simplu de intuit, cina și în pat. Mai am 2 zile și visul mă va readuce la realitate.

18 iunie 2016

E iar dimineață. Sunt anunțat că pe ordinea de zi nu e trecută nici-o activitate, așa că mă răsfăț și mă mai lungesc în pat 10 minute în plus, asta ca să nu ratez micul dejun.

Cred că e un moment propice să îmi revizuiesc lista cu cadouri și să încerc să mai cumpăr un set de 7 cristale pentru aparatul de cromoterapie, deoarece cred ca un aparat pentru Danemarca și unul pentru România, ar fi ideal.

Mă apuc să strâng hainele și să le ”îndes” în geamantan. În acest context mă prinde masa de prânz, pe care o onorăm cum se cuvine. Profit de faptul că desertul a fost superb și timid, fac o propunere, oare … o baie în cascadă, așa una de adio, nu ar fi nimerită? Se supune la vot și se adoptă propunerea cu o zdrobitoare unanimitate. A existat totuși și un amendament din partea forțelor de stânga, adică din partea prietenului meu, care mereu stătea în stânga mea (acum am înțeles de ce, în felul acesta, eu eram mereu mâna lui dreaptă). Amendamentul a fost adoptat tacit, ne mai fiind supus la vot. Deci, cascadă și apoi shoping și … Moitara Cafe, o cafenea într-o locație printre palmieri și cu piscină. OK, la ”luptă” deci prieteni.

Cu o seară înainte, la ședința foto, deja făcusem invitația fetelor și doctorului de a merge împreună cu noi la cascadă a doua zi după masa de prânz și acceptaseră. Punctul de întâlnire trebuia să fie banca din fața pensiunii noastre.

Bineînțeles că mersul la cascadă, inevitabil, duce la discuții care generează o schiză reconciliabilă însă. Mergem cu taxiul, prietenul se întoarce cu mașina, eu pe jos. Mă întorc pe jos deoarece am costumul de baie pe mine ud și nu îmi luasem pantaloni de schimb. Oricum cele 10 minute de la cascada la Casa, îmi asigură atât uscarea completă a costumului, la 31 grade (în plină iarnă), pot face poze și pot și privi peisajul ce nu poate vi savurat din goana mașinii.

Eu și cu ”fratele meu mai alb”

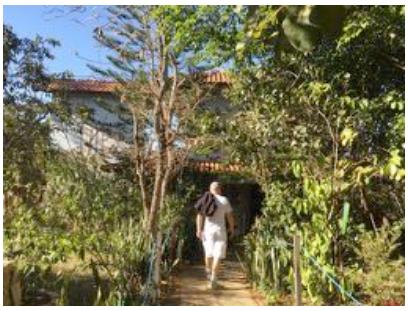

La cascadă, stăteam pe banca pe care ne lăsam hainele, căci tocmai mă întorsesem de la cascadă, și văd că dinspre poarta zăvorâtă, coboară un bărbat puțin cam timid și care ne întreabă dacă poate merge la cascadă. Întrebare puțin deplasată, după mine, căci se afla dincoace de poartă, deci intrase deja în zona destinată celor cu aprobarea de a merge jos la cascadă. Se schimbă de haine și coboară. Eu tocmai încercam să profit din plin de proprietățile benefice ale apei de la cascadă, când cel care intrase ultimul, tocmai urca pe poteca îngustă.

Am schimbat câteva amabilități cu omul nostru, și așa am descoperit că e american, iar ulterior, de comun acord, am decretat că suntem frați, nu deoarece aveam amândoi dimensiuni cam apropiate ale burților noastre, ci pur și simplu pentru că așa doream, o înfrățire româno americană pe pământ brazilian.

Fetele, căci doctorul nu venise, cu mine și cu ”fratele meu” americanul, pornim pe jos către casă. Prietenul meu (deci nu fratele) ia taxiul la întoarcere. Pe tot drumul, fratele meu a vorbit non stop. Nici nu reușeam să îl urmăresc, noroc cu una din fete, l-a ascultat cu stoicism.

În sfârșit ajung și eu, mă schimb și cobor la recepție, unde prietenul meu ”interpreta” cu degetele pe tejgheaua recepției o melodie care sugera un dans irlandez popular suficient de ritmic (singura diferență era că irlandezi foloseau pentru sonorizare podeaua, prietenul meu tejgheaua de la recepție, linia melodică fiind foarte asemănătoare). Întârziasem cam mult.

Se formează grupul nostru, format din fete, doctorul care venise între timp, eu, prietenul meu și ”fratele meu mai alb” (mai alb căci nu era atât de bronzat ca mine). Ne reunim și plecăm la cafenea. Pentru că era destul de târziu, renunț la a mă mai duce să cumpăr cristalele și ne îndreptăm către cafenea, deoarece închidea la ora 18. A nu se crede că noțiunea de cafenea pe care o știm, este aceeași cu cea de aici. Cafeneaua de aici este proprietatea lui Sam și Tracey. Sam e un negru fantastic de simpatic, slab înalt și volubil. Tracey este o femeie foarte binevoitoare, practică reiki și reflexoterapia, deci este o cafenea care s-a integrat în totalitate în spiritul locului, este o cafenea unde poți medita, poți să te răcorești în swimming pool, poți bea o cafea specială, poți bea un juice făcut pe loc, poți mânca o înghețată excepțională și … poți juca o tablă, lucru pe care nu îl ratez.

La venirea noastră erau cam toate mesele (erau doar 6 mese) ocupate, așa că ne așezăm pe canapelele din salon. Încet, încet mesenii pleacă și fără să băgăm de seamă, rămânem numai noi. Eu cu doctorul ne apucăm de table, jucăm 2 partide (scor 1:1 la final) și hotărâm că e ora închiderii și să ”ridicăm ancora”, deoarece Tracey se apucase să strângă. Ne grupăm pentru poze, toți vrem să facem poze cu Sam, și vorbim despre toate, inclusiv cum de au ajuns Sam și Tracey în Brazilia. Am aflat că au călătorit mult prin lume, și atrași de spiritualitate, au poposit la Abadiânia, unde au cumpărat o mică casă pe care au amenajat-o în cafenea. Sam servește, Tracey pregătește băuturile. Sunt numai ei doi, trăiesc modest, dar se vede pe fața lor că sunt fericiți acolo. Locuiesc în curtea cafenelei, într-o camera, un fel de garsonieră, având drept ”chiriași” 21 de pisici. Vorbind de trecutul lui Sam, doctorul îl întreabă dacă cântă la vreun instrument, știind că oamenii de culoare au ritmul în sânge. Și așa se deslănțuie un memorabil concert de tobe. La început Sam aduce o tobă africo-braziliană, la care execută o partitură în primă audiție, cel puțin pentru noi e primă audiție. Pe parcursul interpretării partiturii, doctorul are o intrare spectaculoasă solo, după care solicită o tobă pentru el. Primește una indiană și se trece la execuția unui solo 2 tobe. Concert superb, care după cele 8 minute de armonie melodică, este răsplătit cu aplauze și bis. Bisul nu a mai avut loc deoarece Sam a beneficiat de o ședință gratuită de ”lungit picioarele” și a dorit un test cu pendulul a localului și a propriei case. Au fost zone cu energie pozitivă, altele cu negativă (pe canapele unde dormea o pisică). Deci în felul acesta ne-am plătit biletele de intrare la concert.

Relaxați plecăm spre casă, spre cină, spre culcare. Însă căile Domnului sunt întortochiate, trecem pe lângă pensiunea unde sunt cazați fetele și doctorul, le urăm cele de rigoare, iar eu, prietenul meu și ”fratele meu” ne continuăm drumul.

Cum nu se lăsa dus, îl invit pe ”fratele meu” să ia masa cu noi. Acceptă, spre insatisfacția mea ulterioară, și intrăm la masă. Prietenul meu se scuză că e obosit și se duce la culcare. Se pare că mai avea ceva rezerve în cameră. Noi rămânem la

O după-masă de neuitat la Cafenea

masă și aici mi se oferă posibilitatea unei ședințe de consiliere gratisă, nu mie, ci eu ”fratelui meu”, o ședință de ”trestie” activă. Pe de o parte m-am bucurat că acesta a avut încredere în mine să își descarce sufletul, pe de alta, numai de așa ceva nu aveam nevoie eu acum.

Întrega ședință s-a purtat într-o americană pură, cu accent specific zonei San Diego. Cred că multe lucruri le-a spus pentru prima dată în viața lui, unui străin pe care îl cunoscuse cu doar 10 ore înainte, și care oricum nu înțelegea mai mult de 10% din ce spunea. Au fost lucruri care după intonație îmi dădeam seama că ”ardeau” în el de mult. Și pentru asta am acceptat să rămân pe poziții. În fața lui m-am simțit cu adevărat un terapeut, căci reușisem să îi câștig încrederea fără să fie la mine în cabinet, înconjurat de diplome și întreaga recuzită din dotare. Dragi prieteni, încercați măcar odată să ieșiți din cabinet și să ajutați un om, și vă garantez că satisfacția va fi uriașă.

Discuția a durat mai bine de 3 ore (normal ar fi trebuit să îl taxez pentru 2 sesiuni, dar … era ”fratele meu”).

Cu această ocazie am înțeles cât de mult bine putem face unui om, doar ascultându-l. Am înțeles că în ocupația pe care ne-am ales-o nu banul contează ci satisfacția pe care o poți citi în ochii unui om care simte că este ascultat și înțeles. Am înțeles totodată cât de mult s-au îndepărtat practicanții de terapii alternative de scopul lor, am înțeles că Universul dorește să fim calzi, umani și să nu transformăm terapia într-un business. Din ce în ce mai mulți terapeuți au alunecat pe panta businessului, uitând că acest dar ne-a fost dat ca să ajutăm, nu să ne îmbogățim. Îi mulțumesc eu acestui ”frate” ocazional că m-a ajutat să înțeleg mai bine rolul unui terapeut, în ciuda tendinței spre business a confraților. Să nu uităm diferența dintre un preot și un duhovnic. Un duhovnic poate fi preot, dar unui preot îi trebuie ceva în plus ca să fie duhovnic. Noi trebuie să devenim ”duhovnici” nu doar terapeuți. Asta am înțeles în seara aceasta, de la acest tânăr care a avut curajul să se destăinuie unui necunoscut.

Deja personalul care se ocupa cu curățenia începuse să privească mai puțin prietenos ședința noastră de consiliere, așa încât a trebuit să o încheiem. L-am condus până afară și pe trotuarul din fața pensiunii ne-am îmbrățișat, el mulțumindu-mi în dialectul lui pur american, eu mulțumindu-i în gând pentru lecția din care am învățat ce înseamnă de fapt să fi terapeut. Ne-am despărțit, cu dorința de a coresponda, dar cine poate ști pe ce cale o vom lua fiecare dintre noi.

În sfârșit singur, în pat, dar cu gândul tot la ”fratele meu” Robert, așa îl chema. Adorm într-un târziu, cu bagajele neterminate și … fără al 2-lea set de cristale pentru al 2-lea aparat.

19 iunie 2016

Ultima zi, sculare, dușul de rigoare, micul dejun. Toate decurg după ritualul deja exersat.

Împachetez, și trag o fugă la magazinul de unde cumpărasem primul set de cristale. Fatalitate, totul e închis duminica. Concluzia: Universul a hotărât că nu trebuie să mai fac un aparat. OK, asta e situația, mai puțină muncă, deci tot răul e spre bine.

Fix la ora 12, apare șoferul cu care aranjasem încă din excursia la Pireneapolis, să ne ducă la aeroport.

Urcăm bagajele în mașină, ne luăm rămas bun de la atmosfera de liniște și pace în care am trăit ultimele 15 zile, și … călătorului îi stă bine cu drumul.

Părăsim drumul județean pe care se află orășelul Abadjânia și intrăm pe una din autostrăzi (cu plată). Drumul este frumos, același sol roșu, argilos, cum numai în filmele cu cowboy poți vedea.

Intrăm în Brasilia, capitala administrativă a Braziliei, construită în 1960. Văzută de sus, are forma unui avion orientat cu botul spre Europa (mai precis, spre Portugalia).

Ne îndreptăm către templu. Acest loc funționează ca un ”Parlament Ecumenic”, unde

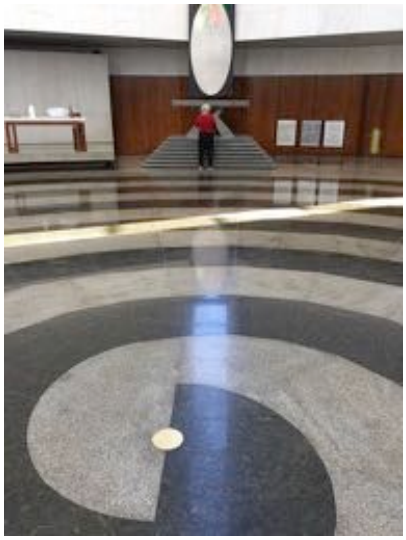

Templul Păcii, ce trebuie refăcut în noi
înșine ori de câte ori ne simțim ”părăsiți”

toate credințele sunt egal acceptate, unde creștinismul, iudaismul, islamul, budismul sunt acceptate și respectate.

Aici ne întâlnim din nou cu fetele române și cu doctorul austriac, al cărui nume îmi e greu să il pronunț, și ca să nu îl stâlcesc, îl voi numi în continuare doctorul.

Complexul este compus dintr-o piramidă, piramida descoperirii luminii, săli de expoziție, o aulă, o sală de meditație egipteană la subsol, o cascadă și multe standuri cu cristale și cărți. De departe, cea mai importantă construcție rămâne piramida descoperirii luminii. În centrul piramidei, în podea se află așezat un cristal de cuarț imens, așezat pe un soclu de granit negru. Vârful cristalului se găsește imediat sub pardoseală, și e marcat cu un cerculet alb. Podeaua este marcată de o spirală neagră ce merge invers acelor de ceasornic. Pleacă din exterior și se termină în cerculețul din vârful cristalului. De aici pornește altă spirală, de data aceasta de culoare albă și care se rotește în sensul acelor de ceasornic. Spirala albă se termină în fața unui altar, pe a cărui trepte poți îngenunchia.

Semnificația acestei spirale duble constă în faptul că uneori ”pierdem lumina” și atunci trebuie să știm să o recâștigăm. Procesul acesta are două componente, una pe care o putem face pe loc, fizic, alta, de natură mai profund spirituală, proces pe care îl putem face intuitiv toată viața.

Mă voi referi la procesul fizic, urmat chiar de mine, acolo în piramidă. Descălțat fiind, am intrat pe spirala deagră și i-am urmau traseul. Cu fiecare pas pe care îl faci pe această spirală, simți cum te lepezi de energia negativă acumulată. Ajungând în mijloc, și privind în sus, simți cum parcă o lumină te străfulgeră, este contactul dintre energia izvorâtă din vârful cristalului și Energia Universului, Energia Divină. Cu această energie in inimă, pornești pe spirala albă. Pe măsură ce înaintezi, această stare de plenitudine se amplifică și îți umple tot corpul. Spirala se termină în fața unui altar, care nu are absolut nici-o conotație cu vreo religie, ci semnifică doar faptul că acum suntem una cu Divinitatea care ne-a creat. Bem un păhărel de apă încărcată cu energia locului și suntem gata să ne continuăm drumul în viață.

La începutul acestei descrieri, am menționat existența unei a doua variante de ritual. Aceasta nu e descrisă în absolut nici-o broșură sau carte și îmi aparține. Mergând pe spirala albă către altar, am simțit că dacă reușesc să îmi întipăresc în minte structura acelui drum dintre negru și alb, și dacă reușesc să simt energia existentă în centrul piramidei, voi reuși, indiferent unde mă voi afla, să redescopăr lumina, dacă în anumite momente o voi pierde. Dacă voi urma drumul de la negru către alb, cu stație în cerculețul alb, voi avea oricând acces la lumina Divină. Scriind aceste rânduri, îmi dau seama că practic noi avem în noi încrustate cele două spirale, iar cerculețul alb este tocmai sămânța divină pe care Creatorul ne-a dat-o la plecare. Haideți să încercați și voi un astfel de drum, în interioriul vostru, plecați pe spirala neagră, invers acelor de ceas, lepădați cu fiecare pas gândurile și emoțiile negative, astfel încât atunci când ați atins Dumnezeul din voi, să fiți apți să umpleți locul lăsat liber de negativitate, cu lumina din voi. Porniți apoi pe spirala albă, în sensul acelor de ceasornic până veți simți că acea lumină pe care o purtați în voi, se va revărsa și asupra celor din jur. Va fi o experiență de neuitat, vă asigur.

Trecem prin camera de meditație egipteană, un semi întuneric ce îti trezește sentimentul că ești într-o piramidă. Nu e voie de fotografiat, dar ”paparazzi” din mine, tot face câteva poze, pe furiș. Spre ieșire ne oprim la un stand cu cristale. Cristale din care voiam să cumpăr pentru aparat nu avea. Avea însă un aparat de cromoterapie portativ, cam scump, 450 Reali. Vânzătoarea citește pe fața mea că aș putea fi un potențial cumpărător, și începe cu ispitele. Ispita a fost atât de mare, de ambele părți, astfel că până la urmă am cumpărat aparatul cu 300 Reali. Acum am înțeles de ce Universul m-a împiedicat să cumpăr al doilea set de cristale. Tot atât ar fi costat și cristalele.

Ne grăbim spre ieșire căci șoferul ne așteaptă cu bagajele în mașină. Trecem pe lângă un cimitir care tocmai își aștepta un nou colocatar, trecem printre palmieri, case mai răsărite, stopuri (au și așa ceva, dotați cu de toate) și ajungem la aeroport.

Interesant aeroport. De pe stradă, oprești pe dreapta și intri direct la ckeck-in, direct de pe stradă. Cum la ei nu sunt ierni cu viscol și zăpadă, nu a fost nevoie să construiască clădiri. Intâlnim pentru ultima oară pe române și pe doctor, căci ei iau avionul către Lisabona, apoi avionul spre Viena. Eu merg mai întortochiat, Lisabona,

Cam așa arată aeroportul din Brasil

Bruxel, Copenhaga și în sfârșit Aalborg. Aici mă despart și de prietenul meu. El pleacă către Canada.

Îi mulțumesc încă odată pentru posibilitatea de a vedea cu ochii mei miracolele de la Abadiânia și să îl văd pe John of God.

Urmează 20 de ore prin avioane și aeroporturi, dar nimic nu poate fi comparat cu experiențele trăite în aceste 15 zile. … și așa avionul decolează cu direcția Lisabona.

20 iunie 2016

În aeroportul de la Lisabona i-am mai văzut odată pe prietenii mei români, la coadă la controlul poliției de frontieră, și apoi fiecare am luat-o în direcția în care viața ne-a purtat destinele.

Ajung cu bine la Aalborg și mă grăbesc să recuperez omulții. I-am găsit bine. De cum au auzit zgomotul mașinii mele au început să latre. Lucky m-a certat, bineînțeles în dialectul lui, iar Mia a reușit performanța vieți ei, a reușit să sară singură în portbagaj, și așa trupa reunită s-a întors cu bine acasă.

Epilog

Mă simt dator să fac o mărturisire, sunt bucuros că aici am descoperit un lucru de care nu am ținut cont până acum. Dacă aș fi fost capabil să îl înțeleg mai demult, poate viața mea ar fi avut alt curs.

Am pășit în Casa de Dom Inatio de Loyola ca un pământean atotștiutor și oarecum ”pe cai mari” și am părăsit Casa de Dom Inatio de Loyola ca un pământean umil, strivit de puterea, iubirea și compasiunea Universului Divin.

Dacă plec vindecat de diabet sau nu, este mai puțin important pentru mine acum, important este faptul că am plecat vindecat de ”Mândrie”. Dovada acestei vindecări constă tocmai în puterea pe care Universul mi-a dat-o ca să pot scrie aceste rânduri.

La prima mea întâlnire cu John am scris pe bilețelul cu dorințe:

- sănătate
- să pot vindeca pe alții
- să primesc inspirație să scriu cărți spirituale

La a doua întâlnire, după vocea care ma trezit în dimineața aceea, am modificat bilețelul în:

- diabet
- să pot vindeca pe alții
- să primesc inspirație să scriu cărți spirituale

Iar stând la coadă ca să intru la operația la care m-am înscris benevol, am scris doar:

- diabet

Stând în coadă am modificat conținutul biletului deoarece am realizat că: a vindeca pe alții și a scrie cărți nu e un lucru pe care trebuie să îl ceri, ca să îl primești, doar pentrucă ți-l dorești. Aceste lucruri le primesc doar cei care sunt pregătiți pentru asta, doar cei care știu să le gestioneze în folosul celor din jur, doar cei care vor înțelege că aceste daruri nu sunt o formă de business. Așa încât aștept momentul în care Universul va considera că sunt pregătit să le primesc, Acum ... sau într-o viață următoare.

Cu toate că îmi propusesem un cu totul alt scop al prezentului jurnal, rezultatul a fost altul. Am putut să vă fac părtași la o transformare pe care nu o puteam intui la sosire.

Acesta e doar un umil jurnal al unui fost Toma-Didymus, care ”a pus degetul pe rana lui Isus”.

Totodată îmi cer scuze dacă citind titlul v-ați așteptat poate la ceva mai senzațional, dar pentru mine, un lucru mai senzațional ca acesta, nu se putea petrece.

	Cam atât de pe meleaguri braziliene și vă dau întâlnire la o drumeție pe Vf. Gugu din Godeanu, unde vom dormi câteva nopți în cort pe vârf, în dorința de a avea o nouă întâlnire cu Universul Divin, doar că sub o altă formă, de data asta. Pe curând.